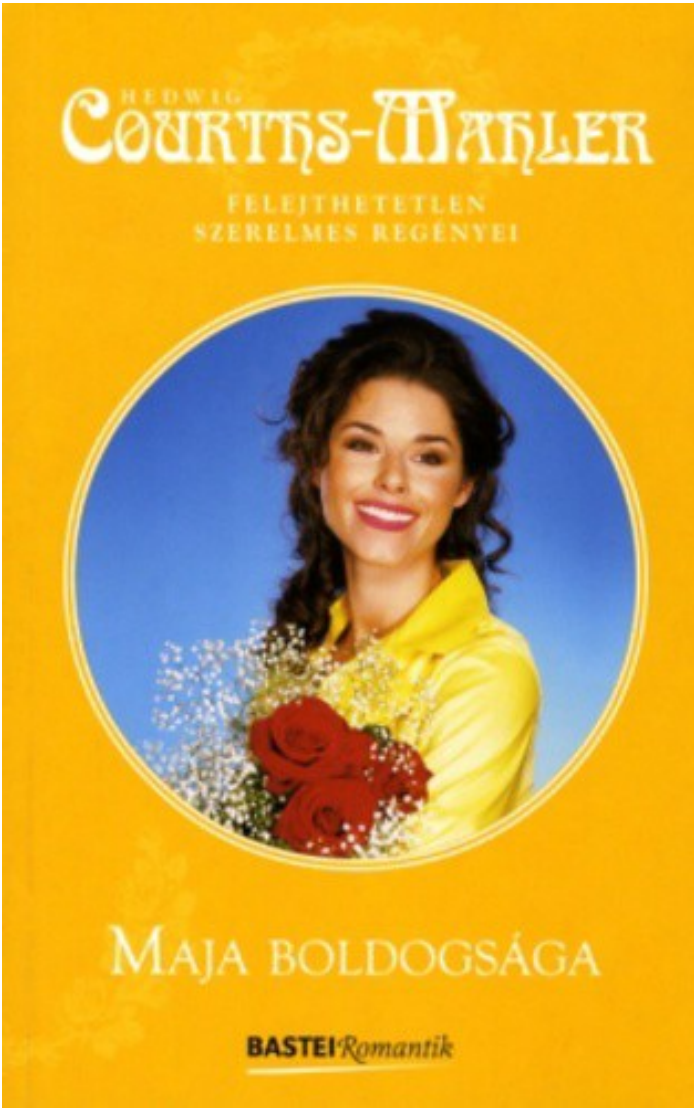

Maja megszokta már, hogy szépséges nővére árnyékában él, aki kedvére válogathat az udvarlók közül. Soha nem irigyelte ezért, de most nagyon fáj neki, hogy titkos szerelmét, a fiatal Sven Larsen professzort is meghódítja a kacér Susanne. Ám az események meglepő fordulatot vesznek, amikor a fia boldogságáért aggódó anya elhatározza, hogy próbára teszi Sven választottját...

Hedwig Courths-Mahler
Maja boldogsága

I.

Sven Larsen felállt, és jólesően kinyújtóztatta elgémberedett tagjait. Órák óta görnyedt az íróasztal fölött. Szeretett volna végre választ találni a rejtélyre, amely oly régóta foglalkoztatta. Ma sokat haladt előre, ezért legszívesebben folytatta volna a munkát. Erezte, hogy már nincs messze a megoldástól, ám váratlanul nyugtalanító, baljós sejtelem kerítette hatalmába.

Izmos, sudár termetével Larsen egyáltalán nem emlékeztetett tudósra vagy holmi könyvmolyra. Leginkább sportolónak gondolta volna bárki. Az íróasztalnál eltöltött hosszú órák dacára kicsattanó egészségnek örvendett. Nem véletlenül, hiszen mindennapos testedzéssel igyekezett megőrizni az erőnlétét. Hónapokig tartó tanulmányútjai szintén hozzájárultak izmai és szelleme tökéletes frissességéhez, s ha úgy vesszük, a szüleitől örökölt vékony testalkata is előnyére vált. Sven édesapja svéd halász volt, ám a fiú Heinz Werner professzor házában cseperedett fel.

A professzor, aki a buddhista titkok neves kutatójaként és az egyik legjobb India-szakértőként bejárta már e távoli ország minden zegét-zugát, fogadott fiában vélte megtalálni szellemi örökösét.

Sven különös módon került az idős tudós otthonába. Úgy harminc évvel ezelőtt a professzor egyszer Svédországban és Norvégiában nyaralt, s onnan hozta magával a legénykét. Fiatal felesége, akivel akkor még csak néhány éve voltak házasok, nem tarthatott vele, mivel betegeskedő édesanyját kellett ápolnia.

Amikor a professzor néhány hét elteltével a nem mindennapi ajándékkal hazatért, bizony nem volt könnyű dolga. Mintha előre sejtette volna, mi vár rá, szorongva lépett a szobába, maga előtt terelgetve az alig négyéves kisfiút. A gyermek elkerekedett szemmel bámulta az előkelő asszonyt.

– Renate, mostantól te leszel ennek a gyermeknek az édesanyja – hadarta Werner üdvözlés helyett, s zavarában még arról is elfelejtkezett, hogy megölelje rég nem látott hitvesét.

Sajnos a diplomácia sosem volt erős oldala. Pedig ő is tisztában volt vele, hogy a feleségét, egyedüli gyermek lévén, annak idején nagyon elkényeztették a szülei, s bizony egyáltalán nem volt hozzászokva az efféle határozott kijelentésekhez.

A jómódú családból származó Renate megengedhette magának, hogy szerelemből házasodjon. Bár tisztában volt vele, hogy érzelmeiből hiányzik a valódi tűz, ahogy ez az elkényeztetett csemetéknél gyakorta előfordul, abban egy percig sem kételkedett, hogy Werner tiszta szívéből szereti őt. Természetesen el is várta, hogy választottja feltétlen rajongással viseltessen iránta. így aztán hiába volt a professzor az odaadó férj mintaképe, a kényes Renate szerint túl sokat dolgozott, és elhanyagolta őt. Ráadásul a fiatalasszony betegesen féltékeny is volt. Eddig még csak a professzor hivatása jelentett számára vetélytársat, így a féltékenysége az ellen irányult. Kétségtelen, hogy a kutatómunka sok időt felemésztett, amit Renate szerint a férjének inkább vele kellett volna eltöltenie. Többször meg is próbált változtatni a helyzeten, ám az ifjú kutató senkit sem engedett beleszólni a munkájába, még őt sem.

Az első komolyabb összetűzésre Werner svédországi utazása előtt került sor köztük. Renate azt találta ki, hogy a férje mondjon le a nyaralásról, és inkább kísérje el őt az édesanyjához. Tisztában volt vele, hogy a munkában kimerült tudós alaposan rászolgált a pihenésre, mégis váltig ragaszkodott az ötletéhez. Ráadásul mindkettejük számára nyilvánvaló volt, hogy a férfi jelenléte teljesen felesleges, sőt mi több, zavaró lett volna a betegágy mellett.

Ám amikor a professzor higgadtan kifejtette, hogy feltétlenül szüksége van a kikapcsolódásra, és hogy ez mindkettejük érdeke, Renate hatalmas patáliát csapott. Képtelen volt beletörődni, hogy ezúttal nem az ő akarata érvényesül.

Sírással és duzzogással próbálta meg kierőszakolni, hogy a férje elkísérje. Werner azonban határozottan leszögezte, hogy semmi értelme a követelőzésnek. Elmagyarázta, hogy nemcsak a hivatása, de őppen őmiatta, azaz Renate miatt is fontos, hogy megőrizze az egészségét. Az ember nem is gondolná, hogy az íróasztal mellett végzett, megfeszített szellemi munka is mennyire igénybe veszi a szervezetet, magyarázta higgadtan az asszonynak, s ha nem szakítunk időt a pihenésre, bizony előbb-utóbb magunk látjuk kárát.

Amikor aztán a hosszú távollét után, a forró ölelés helyett egy idegen gyereket tuszkolt elébe, mondván, hogy „mostantól te leszel az édesanyja”, Renatében természetesen azon nyomban feltámadt a régi dac.

– Esetleg méltóztatnál üdvözölni? – kérdezte metsző éllel, s égszínkék szeme haragosan megvillant.

Werner megtörölte a homlokát, mint akinek hirtelen nagyon melege lett.

– Bocsáss meg, kedvesem – tolta végre félre gyengéden a fiúcskát, s magához ölelte Renatét. – Látod, milyen tapintatlan vagyok? De kérlek, ne neheztelj rám, hiszen magad is láthatod, milyen különös helyzetbe kerültem. Inkább csókolj meg, aztán majd szép sorjában mindent elmesélek.

– Mi ez az egész? – kérdezte Renate, miután kibontakozott az ölelésből. Roppant kíváncsi volt, mégis mit keres a fura kis jövevény a házukban.

– Mindjárt megtudod – felelte a professzor, és ismét végigsimított gyöngyöző homlokán. – Gyere csak ide, Sven! Kérlek, mutatkozz be szépen ennek a gyönyörű hölgynek! Ígérd meg, hogy rendes kisfiú leszel, és nem okozol neki bánkódást! De mit is beszélek? Hiszen még alig tudsz németül. Tudod mit, inkább mondd csak szép hangosan és bátran, hogy „szeress engem", ahogy tanítottalak!

Kézen fogta Svent, és Renate elé vezette. A komoly kisfiú elkerekedett, csillogó szemmel figyelt.

– A néni nem szeret engem. Én sem tudom őt úgy szeretni, ahogy téged – mondta a professzornak svédül, amint meglátta az asszony rideg, elutasító tekintetét.

Werner örült, hogy Renate nem értette a fiú szavait.

– Sven, rendesen kell viselkedned, különben megharagszom. Adj kezet a hölgynek!

Sven némi tétovázás után kihúzta a kezét a zsebéből, és Renate felé nyújtotta.

– Fogadd el, Renate – kérlelte Werner. – A fiú apja megmentette az életemet.

Az asszony erre összerezzent, s ellenszenvét legyűrve, kényszeredetten megszorította az apró kis kezet.

A férje elégedetten bólintott, majd csengetett inasért.

– Vigye a fiút Bergernéhez! Gondolom, már elkészítette a szobáját. Ő fogja gondját viselni a gyermeknek, amint azt már megbeszéltük – parancsolta.

Bergerné volt a család házvezetőnője. Egykor hűen szolgálta a professzor szüleit, majd később Werner is őt bízta meg a háztartási feladatokkal.

– Indulj, Sven! Egyél valamit, aztán pedig pihenj! – bökte meg a fiúcska hátát bátorítóan Werner. – Később még benézek hozzád.

A kisfiú komolyan bólintott, majd a szolgálóval együtt távozott.

– Elmondanád végre, mi ez a komédia? – támadt a férjére nyomban Renate, amikor magukra maradtak. – Minek hoztad magaddal ezt a kölyköt? – kiáltotta haragosan.

A professzor kézen fogta az asszonyt, és leültette a kanapéra.

– Jól figyelj, Renate! Nem akartalak megrémíteni, ezért még nem meséltem el, hogy az életem komoly veszélyben forgott. Svéd munkatársaimmal vitorlázni indultunk, ám viharba kerültünk, és felborult a hajónk. Odavesztünk volna, ha néhány helybéli halász nem siet a segítségünkre. Sven édesapja is közöttük volt. Ő mentett meg a biztos haláltól, és segített partra vergődnöm. Megpróbált kimenteni még egy svéd tudóst, ám

eközben ő maga is elmerült a hullámokban. Amikor a többi halász az eszméletlen tudóssal együtt kihúzta a partra, már nem lélegzett. Nem lehetett rajta segíteni.

Renate idegesen dobolt az ujjaival.

– Hogy tehetted ki magad ekkora veszélynek? – kérdezte szemrehányón. – Az eszedbe se jutott, hogy velem mi lesz?

– Fogalmam sem volt, hogy a hajókirándulás veszélyes lehet. Az időjárás egészen váratlanul fordult rosszra, szinte egyik pillanatról a másikra tört ránk a vihar. De engedd, kérlek, hogy folytassam! Képzelheted, mit éreztem, amikor holtan láttam a megmentőmet. Ez a kisfiú pedig, akit magammal hoztam, ott zokogott mellette: „Édesapa – mondta ne hagyj magamra! Biztosan anyuka után mentél! Gyere vissza értem, kérlek, hadd menjek veled én is!” Megtudtam, hogy Sven édesanyja, az elhunyt halász felesége egy évvel korábban szintén a hullámok között lelte halálát. Egyedül ült csónakba, hogy segítsen a férjének, akit halászás közben elsodort az áramlat. Amikor Larsen valahogy nagy nehezen partra vergődött, megtudta, hogy a felesége a keresésére indult. Az asszony holttestét később a hullámok vetették partra. Larsent összetörte a gyász, búskomorságba esett. Egyetlen vigasza a kisfia volt, aki rajongva csüggött rajta. Ám a kis Sven most őt is elvesztette. Drága Renate, ennek a derék, becsületes férfinak köszönhetem az életemet! Mindenki azt mondta, hogy a kisfia is jóravaló gyermek. Magam is úgy látom, hogy értelmes, éles eszű legényke. Arról pedig az imént már te is meggyőződhettél, hogy egészséges és jól nevelt. Senkije nincsen szegény árvának. Nem érzed úgy, hogy kötelességünk befogadni?

– Nem volt jogod a beleegyezésem nélkül dönteni – felelte merev arccal Renate.

– Kedvesem, biztosra vettem, hogy egyetértesz velem, ezért mertem Svent magammal hozni. A hivatalos teendőket már el is intéztem a svéd hatóságnál. Nálunk majd otthonra lel, ugye, Renate?

A fiatalasszony tekintete a semmibe révedt. Egyáltalán nem volt elragadtatva az ötlettől, hogy egy idegen gyermek anyja legyen. Túl önző volt ahhoz, hogy elvállaljon egy ilyen kellemetlen, minden bizonnyal egy csomó gonddal-bajjal járó kötelességet. Ráadásul olyan fiatal még, neki még szüksége van a szórakozásra, a szabadságra! Még az sem zavarta igazán, hogy a sors megtagadta tőle a gyermekáldást. Renate bizony szívtelen volt, mint mindig, most is csak magával törődött.

Mivel nem kapott választ, Heinz megsimogatta a felesége kezét.

– Nos, Renate, nincs mit mondanod? – nézett rá fürkészően.

– Ez az egész oly váratlanul, felkészületlenül ért! – húzta ki magát dacosan az asszony. – Legalább megkérdezhettél volna! Én a helyedben ott hagytam

volna a gyereket. Máshogy is leróhattad volna a háládat. Hallatlan, hogy az otthonunkba hozod egy halász fiát! Nem tudnád valahogy visszaküldeni?

Heinz mondani akart valamit, de aztán inkább csak beharapta az ajkát.

– Renate, valamit be kell vallanom neked – szólalt meg később csendesen, magához ölelve a feleségét. – Tudod, engem sehogy sem hagy nyugodni a gondolat, hogy nem lehet saját gyermekünk. Soha nem hoztam szóba, mert tisztában vagyok vele, hogy ezen nem lehet változtatni. Most a szerencse megajándékozott minket ezzel a fiúval. Tudnod kell, hogy amikor láttam, milyen hősiesen igyekszik úrrá lenni a gyászán, azonmód a szívembe zártam. Te is meg fogod szeretni, biztos vagyok benne. Arra gondoltam, milyen szép is lenne, ha saját fiunkként nevelnénk fel. Okos, helyén van az esze és a szíve. Kérlek, ne mondj nemet! Annyira megkedveltem Svent, hogy képtelen lennék megválni tőle.

A professzor nagyot hibázott az őszinteségével. Szavai lángra lobbantották az asszony kicsinyes féltékenységét. Renate a puszta gondolattól is irtózott, hogy valakivel osztoznia kelljen férje szeretetén.

– Heinz, kérlek, szabadulj meg a fiútól! Nem akarom befogadni az otthonomba! Ki nem állhatom! – fakadt ki indulatosan.

A fiatalember elsápadt.

– Renate, egy árvát akarsz a sorsára hagyni? A halott édesapja mellett megfogadtam, hogy magamhoz veszem a fiát, otthont adok neki, és felnevelem, úgy, mintha a sajátom lenne. Kérlek, térj jobb belátásra, hiszen nem szeghetem meg az eskümet. Ne légy kőszívű, Renate! Tulajdonképpen nem is értem, miért húzódozol. Meglásd, hozzám hasonlóan te is meg fogod kedvelni Svent!

Ám ez csak olaj volt a tűzre. A fiatalasszony haragosan ellökte magától a férje kezét.

– Szó sem lehet róla! Nem és nem! Ezerszer is nem! Semmi szükség erre a gyerekre. Tönkreteszi a nyugalmunkat, és téged is akadályoz a munkában. Látni sem bírom! Küldd vissza! – kiáltotta mérgesen.

Heinz csalódott arccal megcsóválta a fejét.

– Azt hittem, hogy örülni fogsz neki – szólalt meg komoran. – Sajnálom, hogy tévedtem. Kérlek, vedd fontolóra, hogy nem lehet gyermekünk! Egy napon majd talán te is család után vágyakozol. Könyörgök, fogadd be Svent, nem akarok csalódni a jóságodban! Ne feledd, hogy köt az esküm. Ha kitaszítod az otthonunkból, ami végeredményben a te házad, akkor vele együtt engem is kitaszítasz.

Renate az ablakhoz lépett, és némán bámult kifelé. Egy porcikája sem kívánta a gyermeket. De Heinz szavai világossá tették számára, hogy engedelmeskednie kell, ha nem akarja jóvátehetetlenül elrontani a

házasságukat. Nincs más választása, valahogy le kell nyelnie ezt a keserű pirulát. Végül kényszeredetten csak beleegyezett a férje döntésébe, persze most is a maga dacos és kelletlen módján.

Werner professzor remélte, hogy a kisfiú idővel majd belopja magát Renate szívébe. Az asszony féltékenységét és önzését azonban nem vette elég komolyan. Amikor Renatében olykor feltámadni készült a szeretet a gyermek iránt, ő azt mindannyiszor elnyomta magában. Persze titokban ő is kénytelen volt elismerni, hogy Sven talpraesett legényke, akit mindenki kedvel.

A gyermek nevelésével természetesen nem törődött egy percig sem. Bergerné vállalta magára ezt a nemes feladatot. Amikor megtudta, hogy Sven édesapja mentette meg a professzor úr életét, nyomban szívébe zárta a fiút. Ő aztán elhalmozta féltő, anyai gondoskodással, amit Renatétól nem kaphatott meg.

Bergerné bölcs, tapasztalt asszony volt. A professzorral ellentétben világosan látta, hogy Renate miért viselkedik elutasítóan a kisfiúval. De nem szólt róla, hiszen senki sem kérdezte a véleményét.

Sven hamar rájött, hogy az új otthonában két ember nagyon szereti: a nevelőapja és Bergerné. Őszinte ragaszkodással viszonozta a szeretetüket. Ugyanakkor azt is megérezte, hogy Renate ki nem állhatja. Igaz, az asszony nem bántotta, sőt a professzor kérésére azt is megengedte, hogy anyának szólítsa, mégis érezte a lényéből felé áradó hűvös elutasítás. Igaz, soha egy rossz szót nem hallott tőle, de ugyanúgy törődést sem kapott egy szikrányit sem. Megesett, hogy Sven napokig nem látta a mostohaanyját, de nem bánta különösebben. Ő sem vágyott az asszony társaságára.

Werner türelmesen várta, hogy a felesége szíve meglágyuljon. Teltek-múltak az évek, de ő hiába reménykedett. Minél jobban megszerette Svent, annál erősebb lett a felesége ellenszenve. Így aztán valóban beigazolódott Renate félelme: az idegen kisfiú miatt egyre jobban eltávolodtak egymástól.

A házasság kihűlésének persze nem voltak külső jelei. Mindenki élénken érdeklődött Sven iránt – ki kíváncsiságból, ki részvétből -, s a fiú hamarosan a figyelem középpontjába került. Renate gyakran volt kénytelen végighallgatni, ahogy Svent dicsérik, de okos asszony lévén ügyesen kivágta magát ezekből a helyzetekből. Senki sem sejtette, hogy fogadott fia szálka a szemében.

A svéd halász kisfia a tudós házában daliás ifjúvá serdült, és mind testileg, mind szellemileg egyhamar maga mögött hagyta a diáktársait.

Werner professzort atyai büszkeség töltötte el. Bergerné is osztozott az érzéseiben.

II.

Sven bérmálkozása után a professzor így szólt Renátához:

– Arra kérlek, engedd meg, hogy Sven a mai naptól kezdve a mi asztalunknál étkezzen. Már nem kisgyermek, és nem akarom, hogy továbbra is a személyzettel együtt egyen. Ez előbb-utóbb nem szülne jó vért. A fiúnak kifogástalan a modora, és ígérem, nem lesz a terhedre.

– Ebben a kérdésben úgysem az én szavam dönt – válaszolt az asszony tettetett közönnyel, és megvonta a vállát.

– Ezek szerint beleegyezel?

– Nekem édes mindegy.

– Köszönöm, Renate.

Ezzel el is volt intézve a dolog. Sven ezután mindig a házaspárral étkezett. Renaténak be kellett látnia, hogy a fiú viselkedése csakugyan kifogástalan, pontosan olyan, mintha valóban egy előkelő család sarja lenne. Gyakran előfordult, hogy ő csak meglepetten fülelt, miközben Sven ügyesen és magabiztosan vitatkozott a professzorral szakmai kérdésekről.

Ha az asszony ítélőképességét nem torzította volna el az ostoba dac és a féltékenység, már rég el kellett volna ismernie, hogy Sven roppant megnyerő jelenség. Egy alkalommal, amikor a fiú megbetegedett, és néhány napig ágyban kellett maradnia, szinte hiányzott neki a társasága. Valahogy zavarta, hogy a fiú helye üres az asztalnál. Amikor senki sem látta, odalopakodott a betegszoba ajtajához. Tulajdonképpen maga sem tudta, miért. Abban a pillanatban Bergerné jött ki a szobából, és alaposan elcsodálkozott.

– Csak meg akartam győződni róla, hogy Sven jól van-e – magyarázkodott Renate.

– A nagyságos asszony teljesen nyugodt lehet. Gondoskodom a betegünk ápolásáról – felelte a házvezetőnő. Különös mosoly játszott az arcán, amint a sietősen távozó úrnőt figyelte.

Amikor Sven visszatérhetett a közös étkezésekhez, Renate viselkedése egy cseppet sem változott. Legalábbis Sven és a professzor nem tapasztalt semmi szokatlant.

Renate bensejében azonban különös harc dúlt az eset óta. A fiú iránt támadt vonzalom kelt birokra a dacos féltékenységgel és a makacs büszkeséggel. A külvilág persze mindebből semmit sem észlelt.

Minél idősebb lett a fiú, annál előzékenyebben és figyelmesebben viselkedett Renatéval. Bár még mindig érezte az asszony hűvös tartózkodását, egy pillanatra sem feledte, hogy Renate befogadta az otthonába. Igaz, hogy a ruházkodását, a taníttatását a professzor az utolsó fillérig kifizette a saját keresetéből, az ingyenes szállás mégiscsak Renate adománya volt.

Így teltek-múltak az évek, s Renate továbbra sem adta semmi jelét annak, hogy érzelmei megváltoztak volna a fiú irányába. A látszat azonban csalt.

Sven a társait megelőzve leérettségizett, majd a nevelőapjához hasonlóan távol-keleti tudományokat tanult, és megszerezte a doktori címet.

Számos tanulmányútra elkísérte Wernert, mígnem hamarosan maga is a szakma kiváló tudósává érett. Heinz kitűnő mesternek bizonyult, és Sven, az ifjú professzor, most már bármikor át tudta volna venni az idős tudós szellemi örökségét és folytatni az életművét.

Mindenki biztosra vette, hogy Wernerék Svenre fogják hagyni a javaikat. Az előkelő kúria, illetve Renate vagyonának jövendő tulajdonosát látták benne már régóta, hiszen a házaspárnak rajta kívül nem volt más rokona.

Az általános vélekedést egyedül Sven nem osztotta. Eszébe sem jutott módos örökösnek képzelni magát, hiszen Renate soha nem rejtette véka alá, hogy idegennek tartja.

Miután befejezte tanulmányait, és önálló jövedelemmel rendelkezett, egy napon bejelentette, hogy elhagyja a professzor házát. A hír hallatán Werner szinte összeroskadt. Határtalan fájdalommal töltötte el, hogy meg kell válnia a fiútól, mindenáron meg akarta őt esketni, hogy továbbra is velük marad.

Egy napon étkezés közben történt mindez. Renate rémült arccal hallgatta, amint Sven bejelentette az elhatározását:

– Drága apám, meg kell értened, hogy most, miután már saját keresetem van, nem élhetek vissza tovább a vendégszereteteddel. Anyának már így is túl sokáig voltam a terhére.

Werner esdeklőn pillantott a feleségére. Renate egy darabig nem szólt semmit, aztán hirtelen Svenhez fordult, és határozott hangon, megszólalt:

– Végtelen hálátlanság lenne részedről, ha magára hagynád a nevelőapádat. Most, amikor már szüksége van a támaszodra.

A férfiak hitetlenkedve meredtek rá. Bármennyire is nyersen fogalmazott az asszony, a szavak mögött meghúzódó marasztalást nem lehetett félreérteni. Sven összerezzent. Amikor az elköltözést fontolgatta, erre nem is gondolt. Igaz, hogy a nevelőapja az idegi eredetű szívpanaszok miatt már nem volt olyan friss és munkabíró, mint régen. De, hál' istennek, egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki gyámolításra szorul. Ennek ellenére Renate megjegyzéséből mégis szemrehányást érzett ki. Most maga is azon kezdett tűnődni, hogy vajon az elhatározását nem az önzés sugallta-e, miközben figyelmen kívül hagyta hőn szeretett atyját. A büszkesége már nem tűrte, hogy továbbra is Renate terhére legyen, s ő megragadta az első adandó alkalmat a távozásra. Az asszony szavai az elevenére tapintottak. Nem véletlenül. Renate nem akarta, hogy Sven elmenjen, mert időközben nagyon a szívéhez nőtt. Ahhoz azonban még mindig túl gőgös volt, hogy marasztalja. Ösztönösen a fiú lelkiismeretére próbált hatni, szemlátomást sikerrel.

– Drága anyám, egy pillanatig sem felejtem el, hogy örök hálával tartozom nektek – mondta Sven, miután visszanyerte a nyugalmát. – De nem akarok visszaélni a nagylelkűségetekkel, főképpen pedig a te türelmeddel. Ez az egyetlen oka az elhatározásomnak.

Renate megragadta a fiú kezét.

– Egyáltalán nem vagy a terhemre. Apád nagyon szomorú lenne, ha magára hagynád. A házunkban jut hely számodra is bőven. Másrészt szeretnénk elkerülni, hogy bármiféle szóbeszéd szárnyra kapjon, ha esetleg elköltöznél. Ugye, nem akarsz ilyen kellemetlen helyzetbe hozni minket?

– Akkor te döntsd el, mi történjen, drága anyám – kérte a fiú, és kezet csókolt neki.

– Azt akarom, hogy minden maradjon a régiben – jelentette ki az asszony, majd felállt az asztaltól, és elsietett.

– Ezek után, ugye, nem hagysz magamra? – nézett rá szinte esdeklően a professzor.

Sven megölelte.

– Drága apám, boldogan veled maradok! Ám anyám beleegyezése nélkül nem tehettem volna. Jócskán elcsodálkoztam, amikor marasztalni kezdett, még ha a maga nyers modorában is.

Tulajdonképpen Werner professzor is nagyon meglepődött, s magában azon morfondírozott, mennyire kiszámíthatatlanok a nők.

– A lényeg, hogy nem engedett el – szólalt meg kisvártatva, s huncut mosoly jelent meg az ajka körül. – Így teljes jogú családtagként velünk maradsz.

Sven elköltözése így lekerült a napirendről. A professzor határtalanul boldog volt. Kitüntető figyelmességgel bánt a feleségével, így köszönve meg neki, hogy nem engedte el Svent.

Azt azonban még mindig nem vette észre, hogy Renate megkedvelte a fiút. Sven meg aztán végképp nem érzékelt semmi változást, hiszen az asszony továbbra is a maga megszokott, fagyos kevélységébe burkolózott.

Ennek ellenére békésen megfértek egymás mellett. Renate viselkedésében semmi nem utalt arra, hogy esetleg nem akarja az örökségét fogadott gyermekükre hagyni. Így a fiatalemberben mindenki remek partit látott. Az eladósorban lévő ifjú hölgyek elismerőn méregették, az anyák pedig, ha csak rajtuk múlik, egytől egyig örömmel adták volna hozzá a lányukat. Sven szívét azonban sokáig nem érintette meg a szerelem.

Berger asszony gyakorta ugratta is emiatt.

– Fiacskám, mikor nősülsz már meg végre? Csak nem akarsz agglegény maradni?

– De Berger néni, hiszen jól tudod, hogy te vagy az első és egyetlen szerelmem. Más nő nem rabolhatja el a szívemet – vágott vissza mosolyogva a fiú.

Az asszony vele együtt nevetett, de azért egyetlen alkalmat sem mulasztott el, ha valamiképp szóba hozhatta a nősülés kérdését. Néhány hónappal később aztán Svennek rá kellett jönnie, hogy mégiscsak meghódították a szívét.

III.

Wernerék kertjének egy távoli szegletében régi kis épület állt, amolyan nyaralóféle. A verandáját vadszőlő nőtte be. Itt lakott a birtok egykori gazdája. Amikor az új ház felépült, Werner professzor úgy döntött, hogy megtartja a régit is, és kiadja bérbe.

Hosszú éveken keresztül az egyik kollégája lakott itt a feleségével és a lányával. A családfő nyugdíjazása után azonban Berlinbe költöztek, mivel a lány oda ment férjhez. A kis lak néhány hónapig üresen állt, ugyanis Renate és a professzor ragaszkodott ahhoz, hogy csak csendes, békés bérlőknek adják ki. Aztán végre-valahára sikerült megfelelő lakókat találni.

Römer őrnagy özvegye vette ki a házacskát két leányával. A szomszédos tartományból költöztek át ide, a kis egyetemi városba, és az épület azonnal megnyerte a tetszésüket. Az özvegy nem titkolta, hogy ugyancsak szűkében vannak a pénznek, és visszavonultan akarnak élni, hiszen itt senki nem ismeri őket.

Werner igen méltányos bérleti díjat kért. Rokonszenves volt neki a finom modorú, udvarias asszony, és örült, hogy ismét rendes emberek költöznek a házba, amely végső soron mégiscsak a kerthez tartozott. Természetesen az épületeknek külön bejáratuk volt, így a két ház lakói nem zavarták egymást, noha óhatatlanul összetalálkoztak néha.

Römerné és a két lánya tehát beköltözött a kerti lakba.

A házban négy szoba volt, egy kis előtér, konyha, valamint egy pici padlásszoba, ahol az özvegy komornája lakott. A veranda előtt veteményeskert zöldellt, amibe a korábbi lakók virágot ültettek, illetve néhány konyhakerti növényt. Az ablakokból pedig pompás kilátás nyílt a hatalmas, parkszerű kertre. Összességében elmondható, hogy rendkívül barátságos lakhely volt, Römerné és a lányai egykettőre megkedvelték.

Az idősebb leány huszonkét esztendős volt, és Susannének hívták. A húga, Maja egy évvel volt fiatalabb nála.

A három nő nyáron a verandán, télen a nappaliban, az ablak előtt üldögélt, és többnyire szorgalmasan kézimunkázott. Az elkészült munkákat azután

titokban eladták egy berlini üzletnek. Kénytelenek voltak szerény jövedelmüket kiegészíteni. A háztartást Maja és a komorna, egy az iskolapadból alighogy kikerült fiatal leány vezette. Maja takarított, főzött, és rendben tartotta a konyhakertet.

A két testvér közül kétségkívül Susanne volt a szebb. Volt a lényének valami sajátos kisugárzása. Tiszta, keskeny homlokát érett búzakalász színére emlékeztető, dús hajkorona keretezte. Türkizkék szeme varázslatosan csillogott. A bőre üde volt és bársonyos, finom ívű ajkán csodálatos mosoly fakadt, ha tetszeni akart valakinek. És ez bizony gyakran megesett, hiszen Susannénak az volt a leghőbb vágya, hogy mindenkit lenyűgözzön. Hiú volt és számító.

Gyakran mondogatta magának, hogy a szépség az egyetlen fegyvere, és szentül eltökélte, hogy ezt minél busásabban fogja kamatoztatni. Csakhogy nehezebben ment a dolog, mint gondolta. Igaz, hogy hódolókban nem volt hiány, ám ezek vagy szegények voltak, vagy valami oknál fogva haboztak megtenni a döntő lépést.

Susanne a korábbi lakhelyén már feladta a reményt, hogy valaha is vagyonos kérőre lel, aki mellett végre fényűző életet élhet. Boldogan költözött át az egyetemi városkába, abban bízva, hogy itt majd teljesül a titkos vágya.

Az első gazdagnak látszó férfi, aki felkeltette az érdeklődését, Sven Larsen volt. Susanne természetesen már kiszagolta, hogy az ifjú professzor fogja örökölni a nevelőszülei vagyonát. S hogy ez nem csekély, arról a pompás ház, a hatalmas kert és Wernerék elegáns autója tanúskodott. Susanne úgy látta, hogy Werner professzoréknál nem számít a pénz.

Fel sem merült benne, hogy Sven vagyontalan, és szerény jövedelméből tartja el magát. Igaz, a fizetéséből tellett elegáns ruhákra, sőt, a közelmúltban egy lovat is vett magának, ugyanis rajongott mindenféle sportért.

Susanne látta őt időnként kilovagolni, és tetszett neki. Biztosra vette, hogy Sven Larsen ragyogó parti lenne számára. El is határozta, hogy megszerzi magának mindenáron.

Ügyesen szerét ejtette, hogy minél többször találkozzon a fiatalemberrel. Rábírta az édesanyját, hogy hármasban tegyenek látogatást Werneréknél. Ott aztán sikerült megnyernie Renate asszony rokonszenvét, és attól kezdve gyakran megfordultak a szállásadóiknál.

Természetesen sűrűn összefutott az ifjú professzorral is.

Amikor Sven először látta Susannét, megbabonázta a leány sugárzó szépsége. Maját egy nappal korábban már látta a kertben, és elbűvölőnek találta. Ám így, a nővére mellett, jelentéktelennek tűnt, az ember szinte észre sem vette. Larsen szívét még nem dobogtatta meg egyetlen női tekintet sem,

ám Susanne szemébe nézve elakadt a lélegzete, s a szíve heves zakatolásba kezdett. Megigézve meredt a lányra, mint valami csodás látomásra.

Susanne elégedetten nyugtázta, hogy küzdelem nélkül megnyerte a csatát. Elég tapasztalt volt ahhoz, hogy észrevegye, Sven az első pillantásra beleszeretett. Ám volt még valaki, akinek ugyancsak feltűnt ez a változás: a fiatalabb lánytestvér, Maja.

Megszokta már, hogy mindig Susanne aratja le a babérokat. Eddig egykedvűen vette tudomásul, ám ezúttal perzselő fájdalom járta át a szívét. Gyötörte a gondolat, hogy a fiatalember szinte tudomást sem vesz róla.

Maja Römer is nagyon vonzó teremtés volt. Sudár, karcsú termetű. Ruganyos, határozott mozdulataiból frissesség áradt. A nővéréhez hasonlóan neki is gyönyörű haja volt, csak néhány árnyalattal sötétebb. A vonásai azonban nem voltak olyan tökéletesek. A felső ajka nem volt olyan szabályos ívű, mint a görög szobroké, inkább kissé duzzadt, dacosan kicsattanó, ám amikor beszélt és mosolygott, kivillant hibátlan fogsora. Susannéval ellentétben nem volt az a klasszikus, mindenkit megbabonázó szépség, ám a szeméből olyan jóság sugárzott, aminek nyoma sem volt a nővére hideg tekintetében.

Maja mindeddig tréfával igyekezett elütni, hogy kénytelen Susanne árnyékában élni. Jóindulatúan ugratta a nővérét, amikor látta, hogy a férfiak mennyire körülrajongják. De amikor észrevette, hogy Sven is Susanne bűvkörébe került, elpárolgott a tréfálkozó kedve.

Ám amint az egy katonatiszt lányához illik, fogát összeszorítva, némán tűrte a fájdalmat.

– Csitt, szívem, egy zokszót se! Be kell látnod, hogy Susannéval nem kelhetsz versenyre – mondta magának.

Kénytelen volt végignézni, ahogy a fiatalember Susannénak csapja a szelet, és ez bizony jobban megviselte, mint gondolta.

IV.

Teltek-múltak a hónapok, és Susanne Römernek már számos hódolója akadt a városban. Ám Sven Larsen mellett csupán egyetlen férfi jöhetett még számításba: Fritz Rutmeyer, a bankár.

A negyvenes éveit taposó Rutmeyer tekintélyes vagyonnal rendelkezett, és komolyan udvarolt a leánynak. Igaz, kissé testes volt, ám csillogó szemében jóindulat tükröződött. Larsennal persze nem vehette fel a versenyt.

Susanne, amennyire tőle tellett, Svent szerette. Igaz, a bankár vagyona sokat nyomott a latban, azért ő mégiscsak Larsen mellett kötelezte el magát,

aki ugyancsak fényes partinak ígérkezett. Rutmeyer minden bizonnyal többet nyújthatott volna neki, Susanne azonban Sven felesége akart lenni.

Ugyanakkor gondosan ügyelt arra is, nehogy Rutmeyer tudomására jusson, hogy van egy vetélytársa. Nem akart mindent egy lapra feltenni, hiszen az ifjú professzor még nem vallott színt.

Talán már megtette volna, ha alkalma nyílik rá, hiszen teljes szívéből szerette Susannét. Minél többször látta, annál inkább elbűvölte a leány. Ha eszébe jutott, képes volt félbehagyni a legsürgetőbb munkáját is. Most is kinézett az ablakon. Tekintete a zöldellő kertet kutatta s odébb az apró házat, amelyben az imádott leány lakott. Remélte, hogy sikerül megpillantania az aranyszőke fürtöket.

Vágya hamarosan teljesült. Kisvártatva csakugyan Susanne karcsú alakja tűnt fel a fák között. A leány addig hízelgett Wernernének, amíg sikerült elérnie, hogy szabadon mászkálhasson az egész kertben. Wernerék amúgy is ritkán jártak ki oda.

Sven azonban egyre gyakrabban tett kivételt. Amióta találkozott Susannéval, valami különös erő vonzotta a kert eldugott szegletébe, a kis lak közelébe.

Amint megpillantotta a leányt, öles léptekkel leszaladt a veranda lépcsőjén, és már ott is termett mellette. Az ablakban álló Maját észre sem vette.

Maja szomorúan elmosolyodott. Amikor meglátta, hogy Sven csatlakozik a nővéréhez, és szenvedélyes csókot lehel a kézfejére, fájdalmasan a szívére szorította a kezét.

Larsen csillogó tekintettel üdvözölte Susannét.

– Jó napot, kisasszony! Kegyedet is kicsalogatta a pompás időjárás?

– Bizony, professzor úr! Ilyen gyönyörű tavaszi napnak, mint a mai, nem bírtam ellenállni – viszonozta Susanne a meleg pillantást.

– Hát igen – sóhajtott Sven. – Azt hiszem, ez életem legszebb tavasza.

– Valóban? Tudja, Larsen úr, én mindig azt képzeltem, hogy a tudós urakat hidegen hagyja a rügyfakadás

– felelte a lány, a férfira ragyogtatva ellenállhatatlan mosolyát.

– Talán úgy nézek ki, mint egy unalmas könyvmoly, aki tudomást sem vesz az élet szépségeiről? – húzta ki magát Sven.

– Nos, ezt az egyet nem lehet önre fogni! – kacagott fel a lány. – Újra örömmel állapítom meg, hogy a professzor úr kivétel.

– Hogy kivétel lennék? – nevetett vele Sven.

– Úgy bizony – bólintott a lány. – Fogadni mernék, hogy ön még soha nem hagyta el az esernyőjét puszta szórakozottságból. Legfőképpen azért nem, mert nem is hord efféle alkalmatosságot.

– Értem már. Szóval a kisasszony a vicclapok tudósaira céloz?

– Igen, de higgye el, ön egy cseppet sem emlékeztet rájuk. Be kell vallanom, még soha nem hallottam professzorról, aki olyan kitűnően lovagol, evez és teniszezik, mint maga. Télen pedig sífutásban és korcsolyázásban remekel. Egyáltalán, sokkal inkább hasonlít sportolóhoz, mint tudóshoz – állapította meg Susanne hízelgő mosollyal.

– Remélem, hogy ez nincs ellenére – suttogta Sven lázas izgalommal, és mintha Susanne szíve is szaporábban vert volna. Az önző számítás ellenére mélyen elpirult.

– Éppen ellenkezőleg – hadarta zavartan, majd ijedten a szája elé kapta a kezét. – Ezt nem lett volna szabad kimondanom. Vagyis, azaz... – adta az ártatlant, és oly meggyőzően színlelt, hogy Sven képtelen volt tovább uralkodni magán.

– Susanne, semmit sem kívánok jobban, mint hogy tetsszem magának! De hát biztosan érzi ezt ön is – felelte felindultan, és megragadta a lány kezét.

Susanne megremegett. Tudta, hogy közel a döntő pillanat.

– És ha így van? – kérdezte halkan, és lesütötte a szemét.

Larsen az ajkához emelte Susanne kezét, és csókjaival borította. Mivel a leány nem tiltakozott, szenvedélyesen magához ölelte.

– Susanne! Drága, egyetlen Susanne! Elmondhatatlanul szeretem magát! Mondja, hogy viszontszeret!

– Ezt még mondanom kell? – kérdezte csendes odaadással a lány.

Larsen a cseresznyepiros ajkak fölé hajolt. Határtalan, mindent elsöprő boldogságot érzett, amikor Susanne viszonozta a csókját. Hosszú ideig álltak így némán, szorosan egymáshoz simulva. Mielőtt megszólalhattak volna, közeledő léptek neszére lettek figyelmesek.

Igazából még magukhoz sem tértek, amikor a rekettyés mögül előbukkant Renate asszony.

– Holnap felkeresem az édesanyádat, hogy megkérjem a kezed, egyetlenem – suttogta Sven, kibontakozva az ölelésből.

Susanne bólintott, majd úgy tettek, mintha csak ártatlanul csevegnének. A leány hamarabb úrrá lett felindultságán, mint az érzelmeivel viaskodó fiatalember.

Közben Renate odaért hozzájuk. Összerezzent, amint meglátta a meghitten társalgó párt. Már hetekkel ezelőtt feltámadt a gyanúja, ami most beigazolódni látszott.

Különös módon feltámadt benne a féltékenység. Napnál világosabb volt immár, hogy saját fiaként szereti Svent. Az, amit eddig önmaga és mások előtt is eltitkolt, hirtelen valósággá vált. Elmondhatatlanul bántotta, hogy a vele szemben mindig kimért és tartózkodó fiú ily meghitt közelségbe kerüljön egy

hölggyel, aki ráadásul – ezt Renate csalhatatlanul megérezte – csak a vagyonos kérőt látja benne.

Hirtelen úgy érezte meg kell őt óvnia, meg kell mentenie, mielőtt ez a számító leány végérvényesen hatalmat nyer felette. Amikor melléjük ért, beszédbe elegyedett velük, mintha mit sem érzékelt volna a zavarukból.

Sven belátta, hogy nem maradhat kettesben a kedvesével, így a munkájára hivatkozva elsietett, magukra hagyva a hölgyeket.

– Ha nincs kifogása ellene, folytathatnánk együtt a sétát, Römer kisasszony – javasolta a professzorné.

– Ezer örömmel – felelte Susanne elragadó kedvességgel.

– Gyönyörű tavaszunk van – kezdte a társalgást az asszony, miután elindultak.

– Az imént Larsen úrral is a kikelet szépségeiről beszélgettünk.

– No lám. Az időjárásról csevegtek? Hát nem tud a fiam érdekesebb témát felvetni egy ifjú hölgy jelenlétében?

Renate tréfás megjegyzésének gúnyos éle volt, ám Susanne látszólag fel sem vette.

– Ó, éppen csak érintettük a kérdést. Csodálatomat fejeztem ki a professzor úrnak, amiért tudós létére észreveszi egyáltalán, hogy tavasz van.

– Így igaz. A fiamat a munkája az íróasztalhoz köti. Szorgalmasnak kell lennie, ha vinni akarja valamire.

– Azért bőven jut ideje a sportra is.

– Mert szakít rá. Amíg nőtlen, még megteheti – mondta Wernerné, és Susanne arcát fürkészte.

– Úgy érti a méltóságos asszony, hogy az esküvője után nem lesz rá módja? – ütközött meg a leány.

– Legfeljebb akkor, ha gazdag lányt vesz el. Ha szegény menyasszonyt választ, akkor kénytelen lesz néhány kedvteléséről lemondani. Szerényen keres, vagyona meg nincs. Kegyed is tudja, hogy Sven nem az édesgyermekünk. Így mások öröklik a vagyonunkat. De Svennek nincsenek nagy igényei, boldogan beéri kevesebbel is. Született idealista, ha egyszer megházasodik, bizonyára nem anyagi megfontolásból, hanem szerelemből teszi majd. Ha a felesége szegény lesz, mint ő, akkor együtt fognak nélkülözni. Azt hiszem, eszébe sem jut, hogy az élethez pénz is kell. Mint a tudósok általában, ő sem túlzottan gyakorlatias. Inkább naiv lélek, akár egy gyermek. De most már eleget fecsegtem... Bocsásson meg, ha untattam, kedves.

Dehogyis untatta! Érdekesebb témát keresve sem találhatott volna. Susanne döbbenten hallotta, hogy nem Sven örökli a család vagyonát. Elég okos volt ahhoz, hogy kitalálja, Wernerné ezt nem véletlenül említette. „Talán észrevette, hogy érdeklődöm a fia iránt, és így akart figyelmeztetni.”

Már a gondolattól is elborzadt, hogy esetleg Larsen csekély fizetéséből kelljen tengődniük. Isten őrizz egy olyan házasságtól, ahol ugyanúgy nélkülöznie kell, mint ahogy most is teszi!

Hirtelen szertefoszlott a varázs, amely az imént Sven karjaiba kergette. Rájött, hogy elszámította magát. Kétségbeesetten kereste a kiutat. Akármennyire tetszett neki a fiatalember, esze ágában sem volt osztozni vele a szegénységben. De mennyire hogy nem! Az előbbi találkozásnak nem lehet folytatása, egy ártatlan csók nem kötelezhet semmire! Nyugtalanul töprengett, hogy valójában mi is történt. Larsen megvallotta a szerelmét, és viszontválaszt kért. Szerencsére volt annyi esze, hogy kitérjen az egyenes válasz elől. Igaz, a tekintete talán mást sugallt, de az nem számít, az ilyesmit könnyen le lehet tagadni. És a csók?

Tulajdonképpen nem számít az sem. Hiszen ki tudja bebizonyítani, hogy a beleegyezésével csókolta meg? Igaz, hogy nem ellenkezett, sőt visszacsókolt, de ezt nem kell bevallania. Ha egy férfi megölel egy nőt, és megcsókolja, mielőtt az védekezhetne, ezzel nem kötelezi a nőt semmire. Hála az égnek, idejében megzavarták őket! Majd azzal mentegetőzik, hogy nem volt ideje tisztázni, hogy nem szereti Larsent, és nem lesz a felesége. Susanne szemében az ifjú tudós egy csapásra elvesztette minden vonzerejét, s a helyét, mondhatni, azonnal átvette Fritz Rutmeyer. Próbálta felidézni maga előtt a kerek képű, testes bankárt. Igaz, hogy nem egy Adonisz, de a város túlsó végén van egy pazar villája, ráadásul többszörös milliomos hírében áll. Biztos volt benne, hogy bármikor rá tudja venni a leánykérésre.

Efféle gondolatok kavarogtak a fejében, miközben persze arra is ügyelnie kellett, nehogy elveszítse a társalgás fonalát. Renate áthatón méregette a leányt, és örömmel állapította meg, hogy szavai elérték a kívánt hatást.

„Nem szereti Svent, és ezek után ki fogja kosarazni. Nagy szívességet tettem a fiúnak, anélkül hogy tudna róla” – gondolta, ám nem volt teljesen Őszinte magához. A lelke mélyén azt nem akarta, hogy Sven megnősüljön, s attól fogva a hitvesének szentelje minden szabad percét. Ráadásul attól is félt, hogy a fiú elköltözik. Pedig most már nem tudta volna elképzelni nélküle az életüket, de ezt persze magának sem vallotta be.

Egy picit ugyan furdalta a lelkiismeret, hogy Sven sorsával játszik, ám azzal vigasztalta magát, hogy ő csak a javát akarja.

V.

Maja Römer látta, hogy a nővére visszatér a házba. Tanúja volt a csókváltásnak, majd Renate érkezésének. Szóval eldőlt a játszma. Kétség nem fért hozzá, hogy Larsen és Susanne összeházasodnak. Maja jól ismerte a

testvérét, és tudta, hogy nem fogja a férjét boldoggá tenni. A számító Susanne képtelen volt önzetlenül szeretni. Larsen pedig nem ilyen feleségre vágyik. Bár Maja alig váltott vele néhány szót, mégis jól ismerte. A férfi iránt érzett tántoríthatatlan, igaz szerelme képessé tette arra, hogy a lelkébe lásson.

Azt azonban nem tudta, hogy a fiatalember őt is szerfölött rokonszenvesnek találja. Svennek még nem nyílott alkalma rá, hogy ezt kimutassa, ugyanis a leány mindig nagyon tartózkodóan viselkedett. Mivel azonban Svent minden érdekelte, ami Susannéval kapcsolatos, ezért néha elgondolkozott a húgán is. Megállapította, hogy a fiatalabbik Römer kisasszony is szerfölött bájos, kedves teremtés, akinek aranyból van szíve, és mindig őszinte.

Majának erről sejtelme sem volt, pedig némiképp talán megvigasztalódott volna.

Szomorúan letette a munkáját. Hallotta, amint a nővére benyit a nappaliba. Bánatosan felsóhajtott. Kisvártatva aztán átment maga is a szalonba.

Susanne szenvtelenül kötögetett, mintha mi sem történt volna. Vele szemben az édesanyjuk ugyancsak kézimunkázott. Susannénak még mindig nem sikerült kigondolnia, miképpen akadályozhatná meg, hogy Sven megkérje a kezét. Amikor Maja belépett, fel sem pillantott a munkájából.

– Nincs kedved sétálni egy kicsit, anyukám? – simogatta meg az édesanyjuk arcát a fiatalabbik lány. – Olyan kellemes meleg van odakinn, és a szemed is pihentetnéd egy keveset – javasolta kedvesen.

– Ezt a hímzést be kell fejeznem, gyermekem. Megígértem, hogy még ma készen lesz – mosolyodott el Römerné, ám fáradt vonásain látszott, hogy csakugyan jólesne neki egy kis pihenés.

– Szegény anyuka, túlterheled magadat. Kár, hogy ilyen ügyetlen vagyok, és nem tudom levenni a váltadról a munkát!

– Hogy mondhatsz ilyet, gyermekem! – tiltakozott szelíden az özvegy. – Mihez kezdenénk, ha nem végeznéd el a munka oroszlánrészét a háztartásban? A boszorkányos ügyességed nélkül bizony nagy bajban lennénk. Jól mondom, Susanne?

– Bizony, anyuka – bólintott Susanne szórakozottan.

– Ugyan már! Nincs ebben semmi ördöngösség – tiltakozott Maja, de azért jólesett neki a dicséret.

– Dehogynem! Kitűnően főzöl, rendben tartod a ruhatárunkat, gondoskodsz az otthonunk tisztaságáról és kényelméről, feldíszíted a házat a magad ültette virággal, és zöldséget nevelsz. Fogalmam sincs, hogyan győzöd a rengeteg munkát. Reggeltől estig talpon vagy, ezernyi teendőt végzel el – mondta Römerné.

– Fiatal vagyok, egészséges és erős – tárta szét a karját Maja. – Csak nem élhetek egészen haszontalanul! Sajnos nem értek az olyan finom munkához, mint te vagy Susanne. Örülök, hogy legalább a háztartás gondját levehetem a vállatokról. De nézzétek csak! Amott jön egy libériás inas! Ide tart. Vajon mi szél hozta erre?

Susanne felpattant, és kinézett az ablakon.

– Ez Rutmeyer úr szolgája. Megismerem az egyenruhájáról – hadarta izgatottan.

– Biztos vagy benne, leányom? – lépett az ablakhoz Römerné is.

– Egészen biztos.

Az özvegyet elfogta a nyugtalanság.

– Tényleg hozzánk jön – jelentette ki, és átható pillantást vetett Susannéra. Tisztában volt vele, hogy a bankár a lánya kezére pályázik. Maja is kérdőn nézett a nővérére, hiszen tudta, hogy Susanne kettős játékot űz. Most talán döntenie kell.

Megszólalt a kapucsengő, és mindhárman fülelni kezdtek. Nemsokára belépett a komorna, és tálcán egy levelet nyújtott át a hölgyeknek.

– Rutmeyer úr azonnali választ kér – közölte.

– Majd személyesen tájékoztatjuk – bólintott Maja, és visszaküldte a szolgálót a konyhába.

Römerné tétova pillantással sandított az elegáns, merített papírosra. Susanne most már nem bírt tovább uralkodni magán. Hirtelen kikapta anyja kezéből a levelet, és hangosan olvasni kezdte:

„Drága méltóságos Asszonyom!

Kérem, méltóztassék tudatni az inasommal, hogy bátorkodhatom-e egy számomra létfontosságú ügyben még a mai napon felkeresni kegyedéket. A méltóságos Asszonynak és Susanne lányának ugyanis egy sorsdöntő kérdést kell feltennem. Ezért tisztelettel kérem kegyedet, hogy méltóztassék fogadni. Hódolattal ajánlom magamat.

Hű tisztelőjük:

Fritz Rutmeyer”

Susanne felsóhajtott. A tekintete néhány másodpercig a semmibe révedt, de aztán nem habozott sokáig. Eltökélt fény gyúlt ki a szemében.

– Üzend meg Rutmeyernek, hogy hajlandó vagyok fogadni – fordult az anyjához.

– Tisztában vagy vele, hogy ezek után nincs visszaút? – állt fel egyszerre Römerné.

– Igen, mama.

– Susanne! – kiáltotta Maja, s aggódva figyelte a nővérét.

Susanne vonakodva fordult felé. Az arca sápadt volt, de a szemében különös láng lobogott. Egy pillanatig sajgó szívvel gondolt Larsenra és a délelőtti csókra.

Ám szerencsére hamar sikerült úrrá lennie az elérzékenyülésén.

– Mit akarsz, húgom? – kérdezte higgadtan Maját, aki még mindig olyan nevetségesen döbbent képet vágott.

– Susanne! Ha eleget teszel Rutmeyer kérésének, akkor azt fogja hinni, hogy elfogadod a házassági ajánlatát.

– Ez is a célom – felelte kurtán a nővére.

– És mi lesz Larsen úrral? – kérdezte Maja reszketve.

Susanne, ha lehet, még jobban elsápadt, de erőt vett magán.

– Larsen úrral? Nem értem, mi köze lenne neki mindehhez. Egyedül énrám tartozik, hogy milyen jövőt választok magamnak. Kérlek, mama, írd meg a bankárnak, hogy ma délután fogadom.

– Hát tényleg komolyan gondolod, kislányom? Ó, micsoda szerencse ez mindannyiunknak! – áradozott az özvegy. – Én meg már azt hittem, hogy Larsen úr lesz a jövendőbelid.

– Tévedtél, mama – vonta meg a vállát Susanne.

Römerné átment a szomszéd szobába, hogy megírja a választ. Alig csukódott be mögötte az ajtó, Maja máris felpattant. Eddig szinte bénultan ült a döbbenettől és a rémülettől, most azonban hirtelen karon ragadta a testvérét.

– Légy észnél, Susanne! Nem lehetsz ilyen igazságtalan! Ezt nem gondolhatod komolyan!

– Mit nem? Miért nem? – rázta le magáról a kezét idegesen Susanne.

– Hiszen alig egy órája csókoltad meg Sven Larsent. Véletlenül láttam az ablakból.

Susanne arca egy pillanatra lángba borult, ám szerencsére gyorsan visszanyerte az önuralmát.

– Ha láttad, akkor nincs értelme tagadnom. Meggondolatlan lépés volt, amit a pillanat varázsa okozott. Elvégre én is csak ember vagyok!

– De Susanne, az ég szerelmére! Ha annyira szereted, hogy megcsókoltad, akkor nem mehetsz hozzá máshoz!

Az idősebb lány végigsimított a homlokán. Ajkán különös– mosoly játszott.

– Ki mondta, hogy csak a vőlegényével csókolózhat az ember?

– Szégyelld magad, Susanne!

– Ugyan már! Ne légy olyan maradi! Annyira nem szeretem Sven Larsent, hogy osztozzam vele a nélkülözésben. Amikor megcsókoltam, vagyis inkább megengedtem neki, hogy az ajkamhoz érjen, még fogalmam sem volt róla,

hogy egy fillérje sincs. Rögtön azután érkezett meg Wernerné. Amikor kettesben maradtunk, elárulta, hogy a mostohafia csak a saját keresetére számíthat. Jókorát tévedtem, mert Larsen egy vasat sem kap az örökségből. Nekem meg eszem ágában sincs, hogy egész életemben nyomorogjak, mint eddig. Ki akarok, és ki is fogok törni a szegénységből.

Én fényűző életet fogok élni, ezt már rég elhatároztam! Nem szabad a szívemre hallgatnom. Igent mondok Rutmeyernek, aki a tenyerén fog hordozni.

Maja rémülten hátrálni kezdett, mint aki kísértetet lát. Nem akart hinni a fülének. Hogyan választhatja bárki is Fritz Rutmeyert, amikor Sven Larsen hitvese lehetne? Susanne ráadásul megcsókolta a fiút, s ezzel arra bátorította, hogy higgyen a szerelmében és a hűségében. Ezek után pedig elfordul tőle, méghozzá aljas anyagias megfontolásból! Szegény Sven!

– Susanne, térj észhez! – kérlelte, legyűrve a haragját. – Fontold meg, mit teszel! Ne dobd el magadtól ilyen könnyedén ezt az értékes embert, akiért minden nő irigyelne. Elcserélnéd hamis boldogságért? A pénz és a csillogás semmi ahhoz képest, amit Sven adhat neked!

Ám Susanne szívét nem lágyították meg a féltő szavak.

– Hagyj békén! Tudom, mit akarok! – szegte fel gőgösen az állát. – Ha Larsen lenne Wernerék örököse, akkor szívesebben mennék hozzá, mint bárki máshoz, hiszen egyáltalán nem közömbös számomra. De a nélkülözés és a szegénység nem nekem való. Elmondhatatlanul szenvedek ettől a nyomortól, a szürke mindennapoktól, és hálás lennék bárkinek, aki megszabadít. Mivel szegény vagyok, nem hallgathatok a szívemre.

– Inkább éheznék Sven Larsen mellett, mint hogy a pénz rabszolgája legyek! – suttogta Maja.

Susanne éles pillantást vetett rá.

– Úgy látom, belehabarodtál – húzta el a száját gúnyosan.

Maja a feje búbjáig elvörösödött, de bátran állta nővére tekintetét.

– Nem vagyok belé szerelmes, de nagyon kedvelem őt, kész lennék bármilyen áldozatra a boldogságáért.

– Akkor tessék, menj hozzá feleségül! – kacagott fel kellemetlen hangon Susanne.

– Ezt nem lett volna szabad mondanod – ingatta a fejét Maja. – Jól tudod, hogy Sven egy pillantásra sem méltat, és alig áll szóba velem. Téged szeret, engem észre sem vesz. Nem is álmodhatok arról, hogy a felesége legyek. De neked megadatott ez a szerencse, s én csak azt kívánom, hogy tedd őt boldoggá. Nem okozhatsz neki ekkora fájdalmat! Hiszen porig lesz sújtva szegény! Ne légy kegyetlen, Susanne! Ne csak magadra gondolj, csak most az egyszer ne, kérlek!

Susanne azonban már elszánta magát, hogy Fritz Rutmeyer felesége lesz.

– Talán meglep, de a saját boldogságom nekem fontosabb, és tudom, mit teszek. Ne is próbálj meggyőzni! Szilárd elhatározásom, hogy a bankár felesége leszek.

Súlyos csend telepedett a szobára. Maja erőtlenül rogyott a karosszékbe, és a semmibe révedt. Susanne nyugtalanul járkált fel és alá, amíg Römerné vissza nem tért.

Az özvegy megmutatta a kész válaszlevelet, majd kivitte a várakozó inasnak.

Maja felállt, és szótlanul elhagyta a szobát. Egyedül akart lenni a fájdalmával. A hálószobában, amit megosztott a nővérével, levetette magát egy karosszékbe, és tenyerébe temette az arcát.

Szíve mélyéből átérezte Larsen helyzetét. Fájdalmas gondolatai a férfi körül forogtak. Bárcsak megóvhatná a közelgő csapástól! Minden áldozatra hajlandó lett volna. Fel nem érhette ésszel, hogyan képes Susanne pusztán kapzsiságból eldobni Sven szerelmét.

Maja összes bánata sem tudta azonban megakadályozni, hogy Fritz Rutmeyer egy órával később megérkezzen, és eljegyezze Susannét. A gyanútlan özvegy úszott a boldogságban, hogy leánya ilyen ragyogó kérőre lelt.

Az azonban Römernének is feltűnt, hogy Maja milyen szomorúan jár-kel, ahelyett hogy osztozna a család örömében. Azt hitte, azért búslakodik, mert neki még nem jutott ilyen előkelő udvarló.

– Meglásd, eljön a te időd is, gyermekem – simogatta meg vigasztalóan kisebbik leánya fejét. – Mától kezdve neked is könnyebb sorod lesz. Fritz majd gondoskodik rólunk, hiszen olyan rendes, jóravaló ember.

Maja az édesanyja vállára hajtotta a fejét, de nem bírt megszólalni.

A bankár talán ha egy órát töltött Römeréknél. Miután Susanne igent mondott neki, madarat lehetett volna fogatni vele. Azt hitte, szereti a leány, és képes lett volna a csillagokat is lehozni neki az égről.

Rutmeyer mindig is gyakorlatias ember volt, sosem tépelődött sokáig a dolgokon, elfogadta őket úgy, ahogy vannak. A maga részéről tökéletesen elégedett volt, hiszen Susanne az édesanyja jelenlétében biztosította őt a szerelméről, majd csókot is váltottak. Megnyugodva távozott, miután megígérte, hogy másnap délelőtt újra meglátogatja a hölgyeket.

Susanne hangulata azonban korántsem volt ilyen felhőtlen.

Amikor arra gondolt, vajon hogyan fogadja Sven az eljegyzés hírét, mindannyiszor kétségbeesett. Hogyan akadályozhatná meg, hogy másnap a fiú is eljöjjön, és feleségül kérje? „Valamiképp a tudtára kell adnom, hogy már jegyben járok a bankárral – morfondírozott.

– De hogyan? Az üdvözlőlapokat, amelyen bejelentik az eljegyzésüket, Fritz ma rendelte meg, és csak holnap délután postázzák. Vagyis Larsen túl későn kapná kézhez. Ráadásul tartozom neki némi magyarázattal, mielőtt megtudja a hírt. Az lenne a legjobb, ha írnék neki néhány sort, amiben mindent tisztázok."

Mégis csak nehezen szánta el magát a levélírásra. Késő este lett, mire tollat ragadott. Hosszas, keserves töprengés után a következő irromány született:

„Tisztelt Professzor Úr!

Mit meg nem adnék azért, ha meg nem történtté tehetném legutóbbi találkozásunkat. Werner méltóságos asszony váratlan megjelenése megakadályozott abban, hogy közöljem Önnel: nem szeretem eléggé ahhoz, hogy a felesége legyek. Azt sem tudtam elmondani, hogy ne kérje meg édesanyámtól a kezemet. Ezt most levél útján teszem meg. Meg akarom Önt kímélni a kikosarazástól. Hogy egyértelművé tegyem a dolgot, ezúton tudatom, hogy a mai naptól Fritz Rutmeyer menyasszonya vagyok.

Susanne Römer"

Úgy tervezte, hogy másnap reggel küldi át a levelet Wernerékhez, hogy Sven időben megkaphassa. Abban bízott, hogy a fiú nem szándékozik a hivatalos látogatási idő előtt érkezni, addigra pedig régen eljut hozzá az üzenet.

VI.

Sven Larsen kitűnő hangulatban tért vissza a házba, miután elbúcsúzott Susannétól és Renatétól. A szive csordultig telt boldogsággal. A gyanútlan fiatalember mit sem sejtett még a hűtlen árulásról.

Testét-lelkét kimondhatatlan öröm járta át, hiszen az imént karjaiban tarthatta az imádott leányt, aki viszonozta a csókját, s akinek bátorító tekintetéből szerelem sugárzott felé. Még mindig teljesen hatalmában tartotta az iménti élmény. Legszívesebben most azonnal átrohant volna Römernéhez, hogy megkérje a lánya kezét. Másnap délelőttig azonban várnia kellett.

A szerelme miatt félbehagyott egy fontos munkát, amit pedig sürgősen, még aznap be kellett fejeznie. Ettől a munkától függött a jövője, és most már a kedveséé is. Ha mégis sikerülne rájönnie a talány nyitjára, azzal egy csapásra rózsásabb anyagi helyzetbe is kerülne. Így hát töretlen szorgalommal ismét beletemetkezett a papírjaiba. Erőfeszítését siker koronázta. Éppen akkor tette le a tollat, amikor a gong vacsorához szólította. Elégedett sóhajjal kelt fel az íróasztaltól, és elindult az étkezőbe.

Renate kissé elfogódottan figyelte fogadott fiát. Az utóbbi időben tett néhány bátortalan kísérletet, hogy közelebb kerüljön hozzá, Sven azonban mit sem vett észre ebből.

Az étkezés után Werner professzor minden este visszavonult a dolgozószobájába, csakúgy, mint Sven. Ma azonban a fiú egy kéréssel fordult hozzá.

– Zavarhatlak még ma este, drága apám? Fontos dolgot szeretnék bejelenti a munkámmal kapcsolatban. Sürgős lenne, ha nincs ellenedre.

– Számodra mindig van időm, Sven – mosolygott az öregúr.

Mielőtt távoztak volna, mindketten kezet csókoltak Renaténak. Sven még gyorsan felsietett a dolgozószobájába, magához vett egy papírokkal teli mappát, majd maga is a professzor után ment. Útközben azon törte a fejét, vajon bejelentse-e, hogy el akarja jegyezni Susannét. Végül arra a következtetésre jutott, hogy először megvárja Römerné beleegyezését.

A dolgozószobában Werner fáradtan, kimerülten üldögélt egy karosszékben.

– Ilyen az öregség, fiam – mosolygott rá a belépő Svenre. – Egyre több pihenésre van szükségem. Bár meg kell vallanom, én sohasem voltam olyan szilaj legény, mint te. Örülhetsz, hogy erős, egészséges munkásemberek sarja vagy, nem pedig egy bágyadt tudósé, akinek mindig takarékoskodnia kell az erejével.

Larsen mellé lépett, és lehajolt hozzá.

– Rosszul vagy, apa? – kérdezte.

Werner megfogta a kezét.

– Érzem, hogy napról napra fogy az erőm. Ez az élet rendje. De mondd csak, mi járatban vagy?

– Fontos közlendőm van, apám – jelentette be felcsillanó szemmel Sven. – Végre sikerült megfejtenem a feliratot, amelyet az Acsanta-barlang falán találtunk.

– Igazat beszélsz? – élénkült fel egyszerre Werner is. – Megoldottad a rejtélyt, amin én hosszú hónapokon át törtem a fejem, hiába?

– Igen, apám. De csak azért, mert te felhagytál a kutatással. Már régóta minden szabad percemet ennek a kérdésnek szenteltem, mivel nem hagyott nyugodni a kíváncsiság. Ma végre megfejtettem az utolsó jelet is. Itt van a kezemben a közös erőfeszítésünk gyümölcse. Egy roppant érdekes felfedezésre bukkantam, ami új távlatokat nyithat.

Larsen kivette a papírokat a mappából, és kiterítette a professzor elé.

A legutóbbi közös indiai kutatóútjuk során a két tudós elvetődött a bennszülöttek lakta Haidarabad állam északnyugati csücskébe, a híres barlangtemplomok hazájába. Többek között megvizsgálták az Acsanta-barlang

buddhista szentélyeit. A Krisztus előtti második évszázadban az indiaiak öt templomot és huszonnégy kolostort vájtak a meredek sziklafalba.

Heinz és Sven heteken át vizsgálta a pazar szobrokkal díszített falakat. A kétezer éves alakokat a szerzetesek sziklatömbökből faragták ki.

Az egyik Buddha-szobor alatt egy sima kőlapra leltek, amelyen a megszokottól eltérően nem volt semmiféle díszítés. Ez persze rögtön felkeltette a két tudós figyelmét. Amikor közelebbről szemügyre vették, kiderült, hogy vékony vakolatréteg borítja. Bármily szilárd volt is azonban a vakolat, nem bírt úgy ellenállni az időnek, mint a kőlap. Imitt-amott megrepedezett, és a lepattogzott réteg alatt Sven írásjelekre bukkant.

Ám mindez kevés volt a két férfi tudásszomjának a csillapítására. Körültekintő óvatossággal eltávolították a vakolatréteget, amely alól a kőlapba vésett írás bukkant elő. Egyikük sem tudta megfejteni a jelentését, mivel a védőréteg ellenére jó néhány betű alakja elkopott, elmosódott. Sajnos nem sok idejük maradt már a további vizsgálódásra, hiába kapta el őket a felfedezés izgalma. A hazautazásuk előtt mindenesetre Sven készített egypár felvételt a kőlapról.

A fényképek olyan jól sikerültek, hogy a jelek majdnem élesebben rajzolódtak ki rajtuk, mint ahogy szabad szemmel látták őket. A felvételeket a többi papír mellé tűzték, hogy majd odahaza folytassák a kutatást.

Hazatérésük után először Werner professzor próbált szerencsét a felirat megfejtésével. Több hónapos megfeszített munkával kiderítette, hogy a feliraton egy kincsről van szó, amelyet a buddhista papok valami veszély elől menekítettek, majd pedig elástak.

Kétség nem fért hozzá, hogy a felirat a kincs pontos helyét adja meg. Ám bármennyire igyekezett is a professzor, innen egy lépéssel sem jutott előbbre. Végül feladta. Sven elhatározta, hogy folytatja a félbeszakadt munkát. Makacs kitartása végül eredménnyel járt.

Nem csoda hát, ha Werner professzor lázas érdeklődéssel hajolt az előtte fekvő papírok fölé. Az átláthatóság kedvéért Sven pirossal aláhúzta azokat a részeket, amelyeket a nevelőapja nem tudott megfejteni. Most viszont, nem utolsósorban az ő fáradozásának köszönhetően, előttük feküdt a teljes fordítás.

Kiderült, hogy az értékes ékkövekből álló kincset az öt templom közül a középsőben rejtették el. Ha hinni lehet az írásnak, még most is a főbejárat mellett, egy hindu legendát ábrázoló dombormű alatt van elásva. A csoport középső figurája, amely két kisebb oszlop között áll, kiemelhető a sziklafalból. A mögötte lévő nyílásban egy bronzkazetta rejti a kincset.

Az idős professzor izgatottan szemlélte a fényképeket, amelyeket Sven mutatott neki.

– Látod, apa, szerencsére lefényképeztük az említett domborművet. Jól kivehető a két oszlop között a szobor. Körülbelül egy méter magas lehet, ennek megfelelő a nyílás mérete is. A domormű teljesen érintetlen, így feltételezhető, hogy a titkos bejáratot még nem fedezték fel. Amennyiben a buddhista papok nem vitték el, a kincs mind a mai napig ott hever.

– Drága fiam! Gratulálok a ragyogó sikeredhez! – rázott kezet lelkendezve Werner a fiatalemberrel.

– A sikerünkhöz – helyesbített Sven. – Hiszen neked is részed van benne jócskán!

– Hát persze – nevetett fel az apja. – Megfejtettem, amit a vak is láthat. A munka oroszlánrésze a tiéd volt.

A tanítvány túlszárnyalta a mesterét. Mindenesetre nagy szolgálatot tettél a tudománynak. Csupán arra kérlek, fogadd meg a tanácsomat: egyelőre tartsuk titokban a felfedezést!

– Éppen erről akartam beszélni veled. Szeretném kikérni a véleményed. Mit tegyek, apám, mit javasolsz?

Werner izgatottan járkált fel s alá, majd az asztalhoz lépett. Hosszasan fürkészte a rajzokat és a fényképeket.

– Megmondom, mi a teendő – szólalt meg végül. – Idén mindenképpen Indiába készültél, hogy folytasd a kutatást. Kihasználhatod az alkalmat, hogy újra ellátogass Haidarabadba és az Acsanta-sziklatemplomba. Esetleg előrehozhatnád az utazást. Azt tanácsolom, hogy indulj útnak, amint teheted. A rajzok alapján nem lesz nehéz felkutatni a drágaköveket. Feltűnés nélkül dolgozhatsz, hiszen a környéken a bennszülöttek és a hatóságok is ártalmatlan tudósként ismernek bennünket. A helyedben haladéktalanul megbizonyosodnék róla, hogy a bronzkazetta a helyén van-e. Ha biztos vagy a dolgodban, felkeresed a helyi hatóságokat. Közlöd velük, hogy hajlandó vagy a feltételezett kincs nyomára vezetni őket, mondjuk, a tiszta haszon húszhuszonöt százalékáért.

– Én is hasonlóra gondoltam – könnyebbült meg Sven. – A hatóságok valószínűleg megpróbálnak majd megrövidíteni, vagy nélkülem akarják megtalálni a kincset.

– Erre számíthatsz. De állj a sarkadra, és ne hagyd, hogy becsapjanak! Lehet, hogy ez a felfedezés gazdaggá tesz. Ki tudja…

Larsen csendesen elmosolyodott. Susanne járt az eszében. Érte képes lenne India minden kincsét felkutatni.

– Megfogadom a tanácsodat, apám. Egyelőre nem táplálok hiú reményeket. Ha nem találom meg a kincset, elégedett leszek a tudományos eredménnyel is. De mondd csak, nem akarsz velem tartani?

– Sajnos nem lehet – tiltakozott Werner. – Elmúltak már azok az idők. Maholnap betöltöm a hetvenet. A szívem nem bírja már az iramot, be kell osztanom az erőmet.

Sven megölelte az öreget.

– Nem akarlak erőltetni, apa. De sajnálni fogom, hogy nem együtt utazunk. Emlékszel, micsoda idők voltak, amikor te és én együtt jártuk be a mesés Indiát?

– Felejthetetlen emlékek! Életem végéig elkísérnek. Lélekben most is veled leszek, fiam.

A két férfi még sokáig beszélgetett a felfedezésről, és a megszokottnál jóval később tértek nyugovóra.

Mielőtt lefeküdt volna, Sven még hosszasan álldogált a hálószobája ablakában. A kis házat nézte a kert végében, ahol a kedvese már bizonyára az igazak álmát aludta. A szíve megtelt forró vágyakozással.

VII.

Másnap reggel ünnepi hangulatban ébredt. Gyorsan felöltözött, majd lesietett reggelizni. Az ebédlőben találkozott Bergernével, a hűséges házvezetőnővel. Az asszony az asztal körül sürgölődött, mint mindig, most is válogatott finomságokkal kedveskedett a gazdájának.

Sven átölelte, és jókedvében táncra perdült vele.

– Jó reggelt, édes nénikém! Máris talpon vagy? Hová ez a nagy sietség? – ugratta kedvesen, és cuppanós csókot nyomott az asszony ráncoktól barázdált arcára.

– De fiacskám, tönkreteszed a frizurámat! – kacagott Bergerné. – Akárhány diplomát szerzel, akkor is csak egy zabolátlan kölyök maradsz! Hogy miért kelek korán? Azért, mert így szoktam meg, és eszemben sincs változtatni rajta. Na gyere, ülj asztalhoz!

– Úgy legyen! Hadd látom, ma reggel miféle csemegékkel kedveskedsz nekem! Előbb-utóbb el fogok hízni.

– Emiatt ne fájjon a fejed! Ennyi testmozgás mellett ez a veszély nem fenyeget. Ebéd pedig leghamarabb csak hat óra múlva lesz, addig nyelheted az éhkoppot. Úgyhogy tessék tisztességesen reggelizni!

– Ne félj, nem maradok éhen! Jól belakmározom, csak hogy örülj. Drága néném, te még mindig ugyanúgy kényeztetsz engem, mint annak idején az ágrólszakadt kis halászfiút, akit épp csak megtűrt a ház asszonya.

Bergerné körbekémlelt, mintha attól tartana, hogy kihallgatják.

– Sven, szeretnék megosztani veled egy titkot, ami már régóta kikívánkozik belőlem – szólalt meg fontoskodva.

– Ki vele, néném! – mosolygott rá bátorítóan a fiatalember.

– A professzor úr felesége féltékeny rám – suttogta az asszony. – Ki nem állhatja, ha megölelsz és arcon csókolsz, ahogy az előbb. Szerintem szívesen lenne ilyenkor a helyemben.

Sven hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Bizonyára képzelődsz. Renate egy cseppet sem kedvel engem, mindig szálka voltam a szemében. Nem is várhatom el, hogy szeressen.

– Régen valóban így volt, ám nagyon megváltozott az asszonyom. Jobban ismerem őt, mint Werner úr vagy te. Kezdetben valóban nem szeretett téged, mert ki akarta sajátítani a professzort, és senkivel nem akart osztozni rajta. De ennek már vége. A szíve mélyén egy szikra parázslik, ami nem tud lángra lobbanni. Ezt titkolja mindenki előtt, még önmagának sem vallja be. Így megy ez évek óta.

Sven félretolta a reggelijét, és nyugtalanul pillantott körbe.

– Talán rosszul látod...

– Tudom, amit tudok – bólogatott mély meggyőződéssel Bergerné. – Akkor kezdődött az egész, amikor először étkezhettél a családi asztalnál. Nem sokkal később megbetegedtél. Renate asszony a betegszoba ajtajához lopakodott, és aggódva kérdezte tőlem, hogy jól vagy-e. Aztán persze a tőle megszokott büszke fejtartással távozott. Nem hajlandó bevallani még magának sem, hogy a szívéhez nőttél. De én látom abból, ahogy rád néz. Ezenkívül mindannyiszor rosszallóan ráncolja a homlokát, ha észreveszi, hogy megölelsz. Mindezt persze a képzelet szüleményének is vélhetném. Tegnap azonban történt valami, amit nem szabad elhallgatnom előled. Azt akarom, hogy tisztán láss.

– Mi történt tegnap? – nyelt nagyot Sven, s megtörölte a homlokát.

– Éppen ezt mesélem. Renate asszony az előtérben állt, amikor megérkeztél, és felakasztottad a kabátodat a fogasra. Köszöntél, kezet csókoltál neki, majd felmentél a szobádba. Én a növények mögött álltam, ezért nem láthattatok. Miután felsiettél az emeletre, a nagyságos asszony megsimogatta a kabátodat, majd magához ölelte.

Sven nagy szemeket meresztett, és kissé el is sápadt.

– Ez valóban különös.

– Most már belátod, hogy Renate asszony képtelen kimutatni az érzelmeit? Próbálta elfojtani őket, de kudarcot vallott. Úgy ismerem, mint a tenyeremet. Ha tudnád, milyen büszke rád! Ha azt hallja, hogy dicsérnek, szinte sugárzik az örömtől. Csak előtted nem mutatja. Már régóta meg akartalak kérni, hogy könnyítsd meg a dolgát. Hiszen így is sok mindent köszönhetsz neki.

Miután Bergerné elhallgatott, Sven megfogta a kezét.

– Amit az imént mondtál, szebb, mint egy mese. Isten a megmondhatója, hányszor próbáltam egy kis szeretetet kicsikarni tőle. Borzasztóan fájt, hogy

mindannyiszor elűzött magától. Már rég letettem arról, hogy valaha is megszeret, erre most kell megtudnom az igazat. Ez maga a csoda. Alig merem elhinni – mondta komolyan.

– Hát most már tudod, és majd magad is meglátod, ha egy kicsit odafigyelsz. Néha lehetne hozzá egy-két kedves szavad, fiam.

Sven kedvesen megsimogatta az asszony ráncos kézfejét.

– Ezer örömmel. Hálával tartozom neki, amiért befogadott, pedig nem lehetett könnyű számára.

Bergerné elégedett volt. Végre elmondhatta, ami oly régóta nyomta már a szívét.

– Van még egy kis idődd, mielőtt elindulsz az egyetemre – szólalt meg aztán, s gondosan újratöltötte a fiatalember csészéjét. – A professzor úr csak később jön reggelizni. Nincs valami jó színben. Egyre gyakrabban szed altatókat, pedig az orvos csak szükség esetére írta fel. Nagyon nem tetszik ez nekem. Kérlek, beszéld rá, hogy hagyjon fel a munkával!

– Te aztán tényleg mindenkire gondolsz! – mosolyodott el Sven, és ismét arcon csókolta az asszonyt.

Ebben a pillanatban nyílott az ajtó, és belépett Renate. Szomorúan figyelte a jelenetet. Sven figyelmét nem kerülte el a bánatos tekintet. Meghatódva engedte el Bergernét, és Renátához lépett.

– Jó reggelt, anyám! Micsoda ritka alkalom, hogy a reggelinél találkozunk. Jól aludtál? – érdeklődött, és ajkához emelte Wernerné kezét.

– Ma egy kicsit korábban keltem – hangzott a bizonytalan válasz. – Máris indulsz?

– Van még tíz percem. Esetleg beszélgethetnénk egy kicsit?

– Ha akarod, örömmel.

– Megyek, és hozok friss kávét, nagyságos asszony – mondta a házvezetőnő, majd gyorsan megigazította a terítéket, és távozott.

Sven kihúzott Renaténak egy széket, és párnát készített gondosan a háta mögé.

– Nem késel el, Sven? – aggályoskodott Renate.

– A hallgatóimnak nem erénye a pontosság. Úgyis olyan ritkán reggelizünk együtt. Nem akarom elszalasztani az alkalmat. Mindig csak délben találkozunk.

– Bizony. Soha nincs rám idődd – sóhajtott az asszony.

– Tényleg szomorú vagy emiatt?

– Igen, az vagyok. Bár bizonyára furcsállod, én mégis roppantul sajnálom, hogy olyan kevés jut nekem belőled.

– Valóban? – kérdezte Sven előrehajolva. – Ennyire fontos lennék neked?

– Igen, az vagy, nagyon is fontos – felelte tétova mosollyal az asszony.

Sven megfogta Renate kezét, és melegen megszorította.

– Még soha nem mondtad. Mindig attól féltem, hogy a terhedre vagyok.

– Rosszul gondoltad. Gyakran fájlaltam, hogy kevés időt töltünk együtt.

A fiú hálásan nézett rá, és Renate szívét melegség töltötte el.

– Van fogalmad arról, milyen boldoggá tesznek a szavaid, anyám? Először érzem úgy, hogy nem taszítasz el magadtól.

– Túl büszke voltam ahhoz, hogy bevalljam: megkedveltelek – mondta vontatottan az asszony. – Azt hittem, azért nem közeledsz hozzám, mert neheztelsz rám.

– Távol álljon tőlem! Mi okom lett volna rá? Soha nem felejtem el, amit apa és te értem tettetek.

– Pedig én gyakran gorombán viselkedtem veled...

– Sven elmosolyodott, s mintha mondani is készült volna valamit, ám Renate izgatottan folytatta: – Igen, minden az én hibám volt. Magam sem tudom, hogyan történt. A büszkeségem nem engedte, hogy később jóvátegyem. Meg is bűnhődtem érte... Kérlek, Sven, hidd el, hogy saját fiamként szeretlek! – mondta ki végül, amit már oly régóta szeretett volna.

A fiatalembert mélyen megrendítette a vallomás. Megilletődött arccal kezet csókolt Renaténak.

– Köszönöm, anyám – mondta meghatottan. – Olyan boldog vagyok! Ezek után nyíltan és őszintén szerethetlek, úgy, mint a fiad, igaz?

– Szebbet nem is kívánhatnék – szipogta Renate könnyes szemmel. – Ostoba kevélységem sok mindentől megfosztott, és magányossá tett. Kérlek, segíts, hogy életem alkonyán ne maradjak egyedül!

– Drága anyám! Ez életem legszebb pillanata. Mintha egyszerre mindenért kárpótolna a sors, amit eddig megtagadott tőlem. Szívesen itt maradnék veled, de szólít a kötelesség. Tudod, mit? Hálám és szeretetem jeléül rád bízok egy titkot, amit még senki sem tud. Veled osztom meg elsőnek az örömömet. A mai napon eljegyzem Römer kisasszonyt. A tanítás után átmegyek az édesanyjához, és megkérem a kezét. Ez az én nagy napom, anyám – mondta, majd átölelte a meglepett Renatét, és arcon csókolta. Aztán elviharzott, még mielőtt Wernerné felocsúdott volna.

Megkövülten nézett a fiú után. Viharos érzelemkitörése könnyekre fakasztotta. Ám kisvártatva elfogta a balsejtelem.

„Vagyis jól sejtettem, tényleg Susanne Römert szereti” – ingatta gondterhelten a fejét. Fel sem merült benne, hogy Sven esetleg az ifjabb Römer kisasszonyról beszél. „Vajon mit szól Susanne a leánykéréshez azok után, amit tegnap mondtam neki? Talán hiba volt elhitetni vele, hogy nem Sven lesz az örökös?”

Renate azzal nyugtatta magát, hogy ha Susanne valóban szereti a fiút, akkor igent mond neki, még ha szegénynek hiszi is.

Egész délelőtt derűsen járt-kelt a házban, és a férjével is szokatlanul gyengéden viselkedett.

Amikor később a földszinti konyhából felment az előcsarnokba, látta, hogy Römerék komornája egy levelet nyújt át a lakájnak.

– Kinek jött a levél? – tudakolta.

– Az ifjú professzor úrnak, méltóságos asszonyom.

Renate megvizsgálta a borítékot. A szálkás, szinte férfias betűkről rögtön felismerte Susanne Römer kézírását. Néha kapott Susannétól egy-egy ünnepi meghívót, és már akkor feltűnt neki a leány jellegzetes írása.

– Majd én átadom a fiamnak – mondta, s elvette az inastól a levelet.

Első ízben nevezte Svent a fiának. A személyzet előtt eddig mindig Larsen professzornak hívta. Ez feltűnt a lakájnak is, de nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget.

Renate akkor is a levelet méregette, amikor belépett a szobájába. Vajon mi lehet benne? Nagyon kíváncsi volt. Letette az üzenetet az asztalra, hogy később személyesen nyújtsa át Svennek. Akkor majd kiderül, hogy jó hírt kapott-e.

A délelőtt ma valahogy szokatlanul lassan telt. Renate nagyon megörült, amikor végre látogatója jött. Egy hölgy kereste, aki szintén a jótékonysági egyesület tagja volt. Fontos dolgokról kellett tárgyalniuk.

Javában beszélgettek, amikor Sven hazaérkezett. Hallotta, hogy az édesanyjának látogatója van, ezért nem is zavarta. Sietősen átöltözött, és a lakájjal hozatott egy csokor virágot. Azután elindult a kis házikó felé.

Susanne levele még akkor is Renate asztalán feküdt, amikor a vendége később elbúcsúzott. Renate megkérdezte a szolgálót, hogy Sven visszajött-e már az egyetemről. Azt a választ kapta, hogy már el is ment újra.

Erre Renate átvitte a levelet Sven dolgozószobájába, és letette az íróasztalra. Bizonyára valami lényegtelen üzenet, nyugtatta magát.

VIII.

Sven Larsen gyanútlanul lépte át a ház küszöbét, ahol a boldogságát remélte megtalálni. Kérte a szolgálót, hogy jelentse be. A két leány már a szalonban várta Susanne vőlegényét, azaz Fritz Rutmeyert.

Amikor meghallották, hogy Larsen professzor érkezik, Susanne összerezzent, Maja pedig krétafehér lett. A mit sem sejtő Römerné azonban utasította a komornát, hogy vezesse be a vendéget. A virágcsokrot szorongató Sven máris a három ünneplőbe öltözött hölggyel találta magát szemben.

Susanne villámgyorsan felocsúdott, és megértette a helyzetet. Sven elegáns viselete és a virágcsokor elárulta, hogy a fiatalember lánykérőbe jött. Ezek szerint nem kapta meg a levelet. Susanne határozottan előrelépett, és mosolyt erőltetett az arcára.

– Ó, milyen kedves, professzor úr! Ön az első, aki gratulál az eljegyzésemhez. Hamarosan megérkezik a vőlegényem is, Fritz Rutmeyer úr!

Larsen sóbálvánnyá meredt, mint akire hirtelen szörnyű lidércnyomás telepedett.

Susanne kényszeredett mosolya láttán elkapta a pillantását. A sarokban a holtsápadt Maja állt, arcán fájdalmas együttérzés tükröződött. Sven nem tudta megfejteni a leány különös pillantását. Úgy érezte, hogy menten megnyílik alatta a föld, s ha Maja tekintete nem tartja vissza mágikus erővel, biztosan alázuhant volna a sötétségbe. Ez volt az egyetlen támasza, ez a különös tekintet, amelynek köszönhetően sikerült megőriznie a méltóságát a válságos pillanatban.

Elborzadva hallotta, hogy Susanne valóban a bankár menyasszonya lett. A gyötrelem ködfátylán át látta, hogy Maja segíteni szeretne neki. Igazából fel sem fogta, de mégis érezte a leányból sugárzó megértő szeretetet. Kihúzta magát, és tekintetét Majára függesztve megszólalt. Mintha csak a lány varázslatos pillantásának bűvöletében cselekedett volna.

– Méltóságos Römerné asszony! A virágcsokor elárulja, hogy ünnepélyes alkalomból keresem fel kegyedéket. Susanne kisasszony kézfogójáról még nem hallottam. Teljesen készületlenül ért a hír. Jövetelemnek más célja van.

Az özvegy kissé gyanakodva méregette Svent.

– Kérem, foglaljon helyet, professzor úr! – mondta barátságosan. – Mesélje el, mi szél hozta erre!

Sven egy tapodtat sem mozdult. Egyre csak Maját nézte.

– Azért jöttem, méltóságos asszonyom, hogy feleségül kérjem Maja kisasszonyt – mondta szinte félálomban.

Szavai döbbenetes hatást váltottak ki, ám a leginkább talán mégis ő maga döbbent meg. Nem volt ura a cselekedeteinek, amikor megkérte a leányt. Valami ismeretlen erő hajtotta. Csak annyi jutott el a tudatáig, hogy nem akar félnótás módjára, virággal a kezében, talpig ünneplőben a hitszegő Susanne előtt állni. Nem akarta, hogy Susanne kinevesse, és diadalmasan mulasson a megaláztatásán.

Nem fogta fel, hogy mit tesz. Csak azt tudta, hogy élete gyökeresen megváltozott, és lemondón megadta magát a sorsának.

Susanne reszketni kezdett. A váratlan leánykérés úgy érte, mint egy arculcsapás. Örülnie kellett volna, hogy ily könnyen megoldódott a kényes

helyzet. Ennek ellenére megalázónak érezte, hogy Larsen ilyen gyors elhatározással megkérte Maja kezét.

Römerné azt sem tudta, hová legyen örömében. Nem tudta mire vélni a leánykérést, fogalma sem volt, mi játszódik le a színfalak mögött. Úszott a boldogságban, hogy Majának is akadt kérője, méghozzá ilyen jóravaló, csinos fiatalember. Legjobban azonban Maja lepődött meg. A szívverése is elállt egy másodpercre, amikor meghallotta Sven szavait.

Tisztában volt vele, hogy Larsen úr azért jött, hogy Susannét kérje feleségül. Amikor virággal és sötét öltönyben megjelent a küszöbön, rögtön tudta, hogy mit sem sejt Susanne eljegyzéséről. Majd megszakadt a szíve a fájdalomtól. Még most is reszketett. Érezte, hogy a fiatalember csak azért kérte meg a kezét, hogy büszkesége ne szenvedjen csorbát. Biztosra vette, hogy a csalódott férfit a kétségbeesés hajtotta. Nem tudta, mitévő legyen.

Az első gondolata az volt, hogy elutasítja Larsent.

Azután eszébe jutott, hogy ha ő is megalázza, a professzor soha többé feléjük sem néz. Ha viszont igent mond neki, azzal segítségére lesz, hiszen kimenti őt szorult helyzetéből. Ezzel talán némileg jóváteheti Susanne komiszságát. Ha Larsen úr később megnyugszik, és kiheveri a megrázkódtatást, még mindig visszaadhatja a szabadságát.

Így töprengett Maja. Egyet azonban biztosan tudott: nem szabad csak magára gondolnia. Mintegy álomban hallotta édesanyja szavait:

– Professzor úr! – mondta Römerné. – A kérése megtisztel és meglep. Kiválóbb vőt nem is kívánhatnék. De ki kell kérnünk a leányom véleményét. Ha igent mond, akkor én is áldásom adom a frigyre.

Sven felriadt e szavakra. Csak most tért magához. Rájött, hogy mit tett. Vonásai megkeményedtek. Összeszorított foggal igyekezett megőrizni az önuralmát.

– Nagyságos kisasszony! – fordult Majához. – Remélhetem, hogy feleségül jön hozzám?

Maja zavartan babrálta a ruhája csücskét. Holtsápadt volt, de a tekintetéből különös tűz sütött. A szeme sarkából látta nővére gyűlölködő pillantását. Kihúzta magát, és tiszta, határozott hangon megszólalt:

– Igen, professzor úr.

Sven talán abban reménykedett, hogy kosarat kap, de ugyanakkor félt is tőle. Az igazat megvallva, fogalma sem volt, hogy mit akar. Vajon hova fog vezetni ez az egész?

Feszült arccal odalépett Majához, megfogta hideg kezét, és csókot lehelt rá. A virágcsokrot szótlanul félretette. Nem tartotta illőnek, hogy a Susannénak szánt virágokat Majának nyújtsa át.

– Hálásan köszönöm, nagyságos kisasszony.

Maja szíve megsajdult a szertartásos megszólítás hallatán. Hát persze, hiszen a férfi nem szereti. Ez most rettenetesen fájt neki. Ám tudta, hogy mindkettejük érdekében lépnie kell.

– Drága édesanyám – fordult az özvegyhez. – Szeretnék négyszemközt beszélni a professzor úrral. Kérlek, hagyjatok magunkra! Nemsokára utánatok megyünk.

Römerné aggódva figyelte a leányát. Furcsának találta, hogy a máskor oly visszahúzódó Maja egyszeriben magához ragadja a kezdeményezést. Susanne azonban belekarolt az özvegybe, és elindultak kifelé. Az idősebb nővér felszegett állal játszotta a sértettet.

Ott álltak hát egymással szemtől szemben: Sven és Maja. A fiatalember tétován meg akarta ölelni az újdonsült menyasszonyt, ám ő hátralépett.

– Kérem, helyezze magát kényelembe, professzor úr. A félreértések elkerülése miatt szeretném itt és most leszögezni, hogy nincs szükség a komédiázásra. Tisztában vagyok vele, miként érez. Azért küldtem ki a családomat, hogy legyen néhány nyugodt perce.

Miután Maja helyet foglalt, az elképedt Sven is eltámolygott egy székhez, és szinte lerogyott rá.

– Nagyságos kisasszony… – motyogta egészen összezavarodva, ám a lány leintette.

– Engedje meg, hogy én szóljak először! – mondta még mindig nagyon határozottan. – Be kell vallanom, hogy tudok arról, ami tegnap a nővérem és maga között történt. Láttam, hogy megcsókolja Susannét, és ő nem tiltakozott. Ezek után maga teljes joggal bízhatott a szerelmében. A nővérem súlyos hibát követett el. Lehet, hogy vonzódott magához, de igazán mély érzelmeket Susanne talán még soha senki iránt sem táplált. Attól félek, talán nem is képes rá… Ennek ellenére szándékában állt feleségül menni magához, mivel az ön oldalán biztosítva látta a fényűző életet. Tegnap délutánig azt hitte, hogy maga lesz Wernerék örököse. Ám miután maga hazament, Renate asszony elmondta Susannénak, hogy a vagyonuk másra száll. Azt is elmesélte, hogy ön, professzor úr, a saját szerény jövedelméből él. Véletlenül épp ezután érkezett Rutmeyer bankár házassági ajánlata. Susanne nem tagadta meg a természetét, és kapva kapott az alkalmon. A figyelmeztetésem ellenére igent mondott Rutmeyer úrnak. Nem hajlandó nélkülözni, csak a pompa és a gazdagság érdekli. Ennek pedig az volt az ára, hogy hűtlen lett magához. Ma reggel küldött magának egy levelet, amelyben hírül adja az eljegyzését, és egyben arra kéri, hogy ne jöjjön lánykérőbe. A levél nyilván nem jutott el magához, így sajnos felkészületlenül érték az események.

Sven lassan felocsúdott, és egyre növekvő érdeklődéssel hallgatta a leányt.

– Kegyed tudta mindezt, mégsem kosarazott ki? Miért? – kérdezte színtelen hangon.

Maja összekulcsolta a kezét.

– Nem akartam a történtek után még jobban megbántani – mondta gyermeki ártatlansággal. – De nem kell aggódnia, nem akarom a szaván fogni. Tudom, hogy szorult helyzetéből ez volt az egyetlen kiút. Eltekintek attól, hogy a jegyességi fogadalmat be is váltsuk. Bármikor felbonthatjuk, ha önnek úgy tetszik. Én semmit sem várok el, csak meg akartam kímélni a kínos közjátéktól.

– Nem is tudom, hogyan fejezhetném ki a hálámat, kisasszony – sóhajtotta Sven, s a halovány leányarcra emelte a tekintetét. – Pusztán azon töprengek, miért sietett ilyen önzetlenül a segítségemre. Szabad megtudnom?

Maja arca lángba borult. Egy pillanatig habozott, majd büszkén kihúzta magát.

– Csak akkor érthet meg, ha tudja a teljes igazságot – mondta, és mélyen Sven szemébe nézett. – Amit mondani fogok, szokatlan lesz egy leány szájából. Azért tettem mindezt, mert szeretem magát!

A fiatalember összerezzent, és hitetlenkedve meredt a leányra. Ösztönösen a keze után nyúlt.

– Maga szeret engem, Maja kisasszony? – kérdezte megindultan.

Maja villámgyorsan elrántotta a kezét.

– Az iménti vallomásom azt bizonyítja, hogy kivételes úriembernek tartom magát, aki méltó a bizalmamra. Csalódnék önben, ha most azt hinné, szerelmet kell színlelnie. Nem tehetek arról, hogy szeretem. Csak azért árultam el, hogy lássa, nincs még egy lélek a világon, amely jobban együtt érezne önnel, mint én. Fogadja el, hogy számomra nem létezik nemesebb cél, mint az ön fájdalmát enyhíteni, és áldozatot hozni. Nem tartozik nekem hálával, hiszen csak a szívemet követem. Ahogy már mondtam, bármikor felbonthatjuk az eljegyzést. Egyelőre nem is szükséges nyilvánosságra hoznunk. Édesanyámnak majd kitalálunk valami kifogást, hogy miért csak később jelentjük be a kézfogót. Susannának nem tartozunk magyarázattal. Egy napon aztán úgy döntünk, hogy tévedés volt az egész, és ugyanolyan csendben felbontjuk az eljegyzést, mint ahogy köttetett. Így elkerüljük a feltűnést – fejezte be mondandóját a lány, és szemlátomást megkönnyebbült attól, hogy őszintén beszélhetett a férfival.

Maja önzetlensége megdöbbentette Svent. A lány szavai gyógyírként enyhítették a bánatát. Azon gondolkozott, hogy különbözhet ennyire két testvér. Maja kisasszony őszintén kitárta előtte a lelkét, a legféltettebb titkát árulta el, méghozzá éppen őneki, és közben mégsem esett csorba a büszkeségén. Határozottan és higgadtan arra kérte csupán, hogy tartsa

tiszteletben az érzéseit. A helyében bárki más visszaélt volna az ő szorult helyzetével. Maja viszont épp ellenkezőleg: máris feloldozta őt az elsietett, váratlan döntés minden kötelezettsége alól. Cserébe csak annyit kért, hogy segíthessen neki, amíg szüksége van támaszra. Milyen nemes lélekre vall mindez! Bizony Susanne a nyomába sem érhet. „Elmentem a gyémánt mellett, mert elvakított az üvegcserép talmi csillogása."

Mély lélegzetet vett, majd így szólt:

– Maja kisasszony! Nem tagadom, hogy szerettem a kegyed nővérét, és a hűtlensége ellenére sem tudom olyan gyorsan elfeledni, ahogyan szeretném. Nagyon elszomorít, ami történt. Azt gondolom, igazságtalan lennék önnel, ha ezt eltitkolnám. Kegyednek igaza van. A csalódottság és a rettegés, hogy esetleg nevetségessé válok, vezérelt, amikor megkértem kegyed kezét. Melyik férfit ne viselné meg, ha kiderül, hogy a lány, akit szeretett, csak játékszernek tekinti. Nem tudtam, mit teszek, amikor feleségül kértem magát. Csak arra emlékszem, hogy az ön megértő tekintete volt az egyetlen szalmaszál, amibe kapaszkodhattam. Nagyon megrémültem, amikor igent mondott. Nem magamat féltettem, hanem önt. Hiszen mit nyújthatok én önnek? Szerény, de biztos jövőt, amelyet Susanne elviselhetetlennek talált. Ezenkívül határtalan megbecsülést. Tudom, hogy ez semmiség az ön áldozatához képest. Most, miután megnyugodtam, ismét feleségül kérem kegyedet. Kivételes embert ismertem meg önben, és kitüntetésnek venném, ha társam lenne az életben. Eszem ágában sincs visszakövetelni a szabadságomat. Kérem, engedje meg, hogy a menyasszonyomnak tekintsem. Vagy esetleg visszakozni szeretne, mert túl keveset kínálok?

Maja arcából kiszaladt a vér.

– Nem azért mondok nemet, mert keveset kínál, hanem mert pusztán lovagiasságból ismétli meg az ajánlatát. Tudja, hogy szeretem, ezért attól fél, hogy megbánt, ha visszalép. De higgye el, félreismer. Nincs szükségem sajnálatra, sem szánalomra. Büszkeségem nem engedi, hogy elfogadjam az ajánlatát.

– De hát ez nem igaz! – tiltakozott Larsen. – Nem szánalomból kérem meg ismét a kezét, hanem azért, mert felismertem kegyedben az igazi értéket. Amikor séta közben először megpillantottam önt a kertben, melegség támadt a szívemben. Boldog voltam, hogy találkoztunk. De megérkezett Susanne, és a szépsége elvakított, s akkor nem láttam tovább az orromnál. De ma lehullott a hályog a szememről. Kegyed igazán bájos hölgy, s ami ennél is több, nemes lélek. Érzem, hogy ön mellett minden fájdalmamra vigaszt és megértést találnék. Nem a sajnálat, hanem egy önzetlen, megértő társ utáni vágy beszél belőlem. Ez vonz magához, Maja kisasszony. Még egyszer kérem, hogy jöjjön

hozzám feleségül! Ha képes rá, hogy osztozzon velem jóban-rosszban, akkor egy napon talán gondtalanabb életet ígérhetek.

Maja sokáig szótlanul nézett maga elé. Sven látta, hogy az érzelmeivel viaskodik. A lány arca meg-megrándult, ajka keskeny vonallá préselődött. Ám hirtelen összeszedte magát, és tekintetét a férfira emelte.

– Valóban így döntött? Tényleg azt akarja, hogy a felesége legyek?

– Esküszöm, hogy az előbb a színtiszta igazat mondtam.

Maja gondolkodóba esett.

– Mielőtt válaszolok, meg kell ígérnie, hogy soha nem fog szerelmet színlelni, még szánalomból sem. Legyünk egyelőre hű barátok! Adja a szavát, hogy mindig őszinte lesz hozzám!

– Megígérem.

– Rendben van, a felesége leszek. Isten áldása kísérje a döntésemet! – mondta megindultan a lány.

– Köszönöm, Maja! – nézett rá hálásan Sven, és áhítattal megcsókolta a leány kezét. – Megteszek minden tőlem telhetőt, hogy soha ne kelljen megbánnia ezt a lépését.

– Ha ön nem bánja meg, akkor nekem sem lesz rá okom – felelte komoly arccal a lány.

Larsen mélyet sóhajtott, és felállt.

– Kérem, engedje meg, hogy elbúcsúzzam. Úgy érzem, fel kell még dolgoznom magamban az elmúlt néhány óra eseményeit. Most képtelen lennék édesanyja és Susanne előtt komédiázni. Van rá mód, hogy észrevétlenül távozzam?

Maja is felemelkedett a székről.

– Menjen csak nyugodtan, professzor úr. Majd kitalálok valami magyarázatot az édesanyám számára. Susanne pedig, azt hiszem, e tekintetben nem számít.

Larsen ismét kezet csókolt Majának, majd megköszörülte a torkát, és zavartan, de végül csak kibökte, ami még a szívén volt:

– Hívjál Svennek, kérlek. Most már tegeződnünk kell, hiszen jegyben járunk. Nos, Maja, ugye kimentesz édesanyádnál?

– Igen, Sven – bólintott a leány.

– Köszönöm – felelte a fiatalember, majd újfent kezet csókolt a menyasszonyának, és távozott.

Maja az ablakon át figyelte a komótos léptekkel ballagó Larsen professzort, aki immár a vőlegénye volt. Nagyon sajnálta őt. Az özvegy és Susanne a szomszédos szobából hallották az ajtó csapódását. Susanne felkapta a fejét.

– Úgy látszik, elment a professzor.

Römerné felállt, és az ablakhoz sietett.

– Valóban. Szerinted mit jelent ez, Susanne? Vajon miért nem jött át Majával együtt?

– Majd a húgom megmagyarázza – vonta meg a vállát közönyösen Susanne, és visszasüppedt a karosszékbe. Az anyja azonban tovább aggodalmaskodott.

– Nem tetszik ez nekem – ingatta a fejét elgondolkozva. – Hol késlekedik már ez a lány?

Odakint ismét megnyikordult az ajtó. Kisvártatva belépett Maja. Sápadtnak látszott, ugyanakkor nyugodt volt és komoly.

– Istenkém, mi történhetett? – sopánkodott az özvegy. – Miért ment el a professzor úr, kislányom?

Maja megölelte az anyját, és megcirógatta az arcát.

– Nincs ok aggodalomra, édesanyám! Sven elnézést kér, mert hirtelen rosszullét fogta el. Azt mondta, szeretne pihenni egy órát. Üzenni fog, mihelyt erőre kap. Üdvözöl mindkettőtöket.

Römerné megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Te jól vagy, kislányom? Aggódom érted. Mondhatom, furcsa egy lánykérés volt.

Nyugodj meg, anyácskám, minden a legnagyobb rendben – válaszolta Maja, miközben a szeme sarkából Susannét figyelte. – Sven fejfájása miatt felesleges aggódnod, nemsokára elmúlik. Én pedig nagyon boldog vagyok.

Susanne metszőn felkacagott.

– Hallod ezt, anya? A kishúgom boldog. Szereti a professzort. Igaz, soha nem volt valami nagy igényű – gúnyolódott.

– Igen, szeretem a vőlegényemet – felelte Maja, s rezzenéstelenül állta a a nővére tekintetét. – Örülök, hogy fontos vagyok a számára – tette hozzá elgondolkozva.

Mielőtt Susanne visszavághatott volna, a komorna bejelentette Rutmeyer érkezését. Susanne természetesen nyomban visszanyerte az iménti közjátékban kissé megfakult önbizalmát. Amikor a bankár átnyújtotta az eljegyzési ajándékot, egy méregdrága nyakéket, elégedett fény gyúlt a szemében.

Fritz távozása után a nővérek kettesben maradtak.

– Azt hiszem, hálás lehetsz nekem, amiért hozzásegítettelek a szerencsédhez – csúfolódott Susanne.

– Sokkal jobban örülnék annak, ha boldoggá tetted volna Svent – felelte a kisebbik lány szomorú arccal.

– Svent! No lám, már csak ilyen közvetlenül emlegeted a professzor urat, a keresztnevén! – nevetett kényszeredetten Susanne.

Maja megragadta a karját.

– A féltékenység beszél belőled. Talán még nincs veszve semmi, ha van elég bátorságod. Fel kell bontanod az eljegyzést, és közölnöd kell Svennel, hogy tévedés volt az egész. Biztosan megbocsát neked, hiszen szeret.

Susanne csodálkozva nézett a húgára.

– És mi lesz veled? Hajlandó vagy visszalépni?

– Igen.

– Akkor nem is szereted igazán.

Maja tekintete felizzott.

– Mit tudsz te az érzelmeimről! Az én szerelmem önzetlen. Nagyobb áldozatokra is képes lennék, ha ezzel megválthatnám Sven boldogságát. Térj észre, Susanne! Sven nagyon szeret téged. Még nem késő mindent jóvátenni.

Susanne a haját igazgatta a tükörben, s közben tekintete a csillogó, új nyakékre esett.

– Nem és nem! – szegte fel az állát. – Irtózom a szegénységtől. A professzor jobban illik tehozzád.

– A fényűzés és gazdagság ellenére is éppoly boldogtalan leszel, mint Sven.

– Te kis bolond! – nevetett Susanne idegesen. – Aki dúskál a pénzben, és olyan gazdag, hogy bármit megvehet, az boldog is. Miattam kár aggódnod. Törődj inkább a saját boldogságoddal!

– A sors ma nagy feladat elé állított. – Maja arcán lágy mosoly suhant át. – De talán sikerül megoldanom, és akkor tényleg boldog leszek.

– Valóban? S ha szabad tudnom, mi az a feladat?

– Enyhítenem kell Sven szenvedését.

Szavai a nővére elevenjébe vágtak.

– Kívánom, hogy… – Susanne nem fejezte be a mondatot. Az volt a nyelvén, hogy „kívánom, hogy teljesüljön a vágyad”. De képtelen volt kimondani, mert abban a pillanatban rádöbbent, hogy ez nem igaz. Nem akarta, hogy a férfi megvigasztalódjon és elfeledje őt.

Sarkon fordult, és kisietett a szobából.

IX.

Sven siralmas hangulatban ért haza. Még jó, hogy senkivel sem találkozott közben, észrevétlenül jutott el a szobájáig. Odabenn megkönnyebbülten felsóhajtott, mintha legalábbis valami nagy veszedelemből menekült volna meg.

Megpillantotta Susanne levelét az asztalon. Felindultságában rögtön el akarta égetni. Aztán mégis felbontotta, és elolvasta a könyörtelen sorokat.

Hazugság az egész!

Dühösen összegyűrte az irományt, és a papírkosárba hajította. Odament az íróasztalához, és lerogyott a székre. Arcát a tenyerébe temette. Hosszú ideig ült így, a fájdalommal viaskodva.

Hogy lehet egy gyönyörű lány ilyen hazug és számító! Mily kicsinyesnek és önzőnek tűnik a húga mellett! Hát nem szerencse, hogy Susanne helyett Maját jegyezte el?

De még túl friss volt a seb. Ilyen hamar nem hamvad el a szerelem.

Sven nem tudta, meddig ült így magába roskadva. Arra riadt fel, hogy kopogtatnak. Nagy nehezen összeszedte magát, és ajtót nyitott. A lakáj állt odakinn.

– A nagyságos asszony küldött, hogy nézzem meg, idehaza van-e a professzor úr.

Ekkor ébredt csak rá, hogy anyja valószínűleg már türelmetlenül várja.

– Mondja meg a nagyságos asszonynak, hogy hamarosan felkeresem. Csak előbb átöltözöm.

Az inas távozott. Sven szomorúan gondolt vissza reggeli találkozására Renatéval. Akkor újságolta el az asszonynak, hogy délelőtt lánykérőbe megy Römerékhez. Azt, hál' istennek, nem említette, hogy Susannét akarja eljegyezni. Csak annyit mondott Renatének, hogy feleségül kéri Römer kisasszonyt. Így legalább megússza a kínos magyarázkodást. Nevelőanyja azt hiheti, hogy Maját szándékozott feleségül venni. Újra felidézte, milyen kedves és barátságos volt reggel Renate, és ettől melegség költözött a szívébe. A csalódottság miatt meg is feledkezett róla, pedig végeredményben neki köszönhette, hogy Susanne megmutatta valódi énjét.

„Miért mondta Susannénak, hogy nem én leszek az örököse? – gondolkozott el egyszerre. – Hiszen én soha nem is számítottam ilyesmire. Persze, lehet, hogy ő azt hitte."

Fürgén talpra szökkent, átöltözött, és elindult a nevelőanyjához.

– Sven! Attól tartok, hogy butaságot csináltam – fogadta aggodalmas arccal Wernerné. – Elfelejtettem átadni neked Susanne Römer levelét. De, ugye, megtaláltad?

Sven kezet csókolt neki, és megölelte.

– Igen, anyám, megtaláltam. De ne aggódj, nem volt benne semmi lényeges. Susanne kisasszony bejelentette, hogy tegnap megtartották a kézfogót Fritz Rutmeyerrel – válaszolta higgadtan.

Renate rémülten nézett rá.

– Sven! Máshoz megy feleségül? És mi lesz veled?

– Én is vőlegény lettem – felelte bánatos mosollyal a fiatalember. – De hát már mondtam neked reggel. Maja kisasszony igent mondott, s már csak a ti beleegyezésetekre várok.

– Maja Römer? Ő a választottad?

– Igen. De miért vagy ennyire meglepve?

Renate zavarba jött.

– Tudod, fiam, azt hittem, hogy Susannét szereted. Észrevettem, hogy vonzódsz hozzá.

– Tévedtél, anyám.

Renate megfogta Sven kezét.

– Tartozom neked egy vallomással – mosolygott kényszeredetten. – De kérlek, ne neheztelj rám.

– Efelől nyugodt lehetsz – felelte zavartan Sven. Sejtette, hogy mit fog hallani.

– Nem is tudom... – harapta be az ajkát tétován az asszony. – Nos, én azt hittem, hogy beleszerettél Susannéba. Sokat nyugtalankodtam emiatt, mert Römer kisasszonyt szívtelen teremtésnek tartom, akit csak a pénz érdekel. Én azonban nem szeretném, ha bárki is a pénzedért választana téged. Éppen ezért, bármily nevetségesen hangzik is, elhatároztam, hogy próbára teszem Susannét. Amikor tegnap délután a kertben sétáltunk, azt mondtam neki, hogy nem terád hagyjuk majd a vagyonunkat, és csak a szűkös jövedelmedre számíthatsz. Látod, milyen balga voltam? Ha nem tudnám, hogy Maját szereted, és nem lett volna meg Rutmeyerrel a kézfogó, azt hihetném, hogy Susanne csupán azért mondott igent a bankárnak, mert téged szegénynek hitt. Ilyen könnyen jut az ember téves következtetésre. Soha nem vettem észre, hogy Majához húz a szíved, akit egyébként ezerszer jobban kedvelek, mint a nővérét. Ugye nem haragszol rám ezért a baklövésért?

Larsen azon tűnődött, hogy anyja apró füllentése mennyire megváltoztatta a sorsát.

– Nem neheztelek rád, anyám – sóhajtott fel. – Csak jót akartál. Talán helyénvaló volt, hogy megmondtad Susannénak az igazat.

– Miért?

– Mert elmesélte a húgának, hogy szegény vagyok. Maja ennek ellenére hajlandó a nincstelen Larsen professzorhoz jönni feleségül.

Renate megütközött.

– De Sven! Csak nem képzeled, hogy kitagadlak az örökségből? Nem, drága fiam. A vagyonom rád fog szállni. Azért csodálatos érzés lehet, hogy Maja önmagadért szeret. Úgy látszik, mégiscsak jól sült el a dolog. A menyasszonyodat pedig szeretni és becsülni fogom. Ugye, azért nekem is marad egy kicsi a szeretetedből, miután megnősülsz?

Larsen megsimogatta a kezét.

– Drága anyám! Őszintén meghatnak a szavaid. Mi mással fejezhetném ki jobban a hálámat, mint a ragaszkodásommal? Kora gyermekkoromtól erre

vágyom. Sok mindent kell bepótolnom, és ennek semmi köze nincs ahhoz, hogy én leszek-e az örökösöd vagy sem. Úgy rendelkezel a vagyonodról, ahogy tetszik. Így is örökre leköteleztél. Kérlek, hogy leányodként szeresd Maját! Megérdemli, hiszen nagyszerű teremtés.

– Ígérem, hogy így lesz – fogadkozott Renate könnyes szemmel.

– Még ma elhozom hozzád a menyasszonyomat. Most azonban menjünk apámhoz, és közöljük vele az örömhírt.

Werner professzort a szobájában találták.

– Hadd lepjem én meg! – kérte Renate, és Sven beleegyezően bólintott.

Wernerné odalépett a férjéhez, s a vállára tette a kezét.

– Heinz, képzeld, a fiunk eljegyezte Maja Römer kisasszonyt!

„A fiunk!” Először hagyta el Renate ajkát ez a szó. Az öregúr ráemelte örömtől fénylő szemét.

– Azt mondtad, a fiunk? Boldog vagyok, hogy így nevezed Svent. Én már régóta a fiamnak tekintem őt. Legyen ezentúl a tiéd is!

– Már régen az, s most végre megtört a jég. Minden dac és kevélység lehullott rólam. Sven már régóta kedves a szívemnek. Tudom, sokat vétkeztem ellenetek. Sven már megbocsátott. Kérlek, te is bocsáss meg nekem!

A férfi boldogan átölelte a feleségét.

– Olyan gyönyörű ez, akár egy álom! Imádlak, amikor ilyen gyengéd és jóságos vagy.

– Bocsásd meg az ostoba makacsságomat. Nekem fájt a legjobban – mondta az asszony, fejét Heinz vállára hajtva. – De ígérem, mindent jóváteszek. Rögtön el is kezdem. Fogadjuk örökbe Svent! Helyezzük a jogaiba mint a fiunkat és örökösünket!

– Már jó ideje fontolgatom ezt én is, de attól féltem, hogy nem egyezel bele.

– Van még egy kívánságom. Sven hozza ide a feleségét! Túl nagy nekünk, két ilyen öreg csontnak ez a ház. Az ifjú pár ellakhatna az emeleten. Majd felújíttatom. Mindketten fájlalnánk, ha a fiunk éppen most költözne el.

– A professzor csillogó szemmel nézett Svenre.

– Mit szólsz anyádhoz, édes fiam?

– Osztom a véleményedet. Imádni való!

Hosszú ideig beszélgettek még. Amikor később ebédelni indultak, a fiatalember megszólalt:

– Megyek, és bejelentem Bergernének az eljegyzést. Megérdemli, hogy tőlem hallja először!

A házvezetőnő most is a konyhában sürgölődött. Sven szokásához híven nyomban megölelte, és cuppanós csókot nyomott az arcára.

– Rengeteg új hírem van, Berger néni!

– Hadd találjam ki – hunyorgott rá pajkosan az idős asszony. – Beszéltél végre Wernernével? Ma egész nap olyan, mint a kezes bárány.

– Eltaláltad.

– Na látod, most már minden a legnagyobb rendben van.

– Csakhogy van még más is a tarsolyomban!

– Az áldóját! Ki vele!

– Vőlegény lettem.

Bergerné a meglepetéstől lehuppant a legközelebbi székre.

– Édes fiacskám! És kinek a vőlegénye lettél?

– Römer kisasszonyé.

– Melyiké? – kérdezte gyanakvó arccal az asszony, és lassan feltápászkodott.

– Hát a Maja Römer kisasszonyé.

– Hála Istennek! – szakadt fel egy megkönnyebbült sóhaj Bergernéből. – Jól választottál, kisfiam. Ha Susanne kezét kérted volna meg, bizony aggódnék a boldogságodért.

– Ugyan miért, kedves néném?

– Susanne kisasszonynak nincs szíve. Hiú teremtés. Nem való feleségnek. Maja kisasszony, ő egészen más! Áldásom rátok, gyermekem!

Sven fülében még hosszan csengtek Bergerné szavai:

„Hála Istennek, jól választottál!”

X.

Sven rögtön ebéd után egy tavaszi csokrot küldött Majának. Azért nem rózsát, mert azt vitt Susannénak. Ízléstelennek találta volna, ha Maját is ugyanolyan virággal lepi meg. A csokor mellé tűzött egy levélkét, amelyben arra kérte a lányt, hogy délután elhozhassa a szüleihez.

Maja örömmel beleegyezett.

Sven négy óra körül érkezett Römerékhez. A komorna a kis fogadószobába vezette, ahol az özvegy és Susanne várta. Illendően köszöntötte a ház asszonyát, Susanne előtt pedig udvariasan meghajolt.

– Nagyságos kisasszony! – szólalt meg sápadt, ám mindvégig rezzenéstelen arccal. – Nem tudom, hogy gratuláltam-e kegyednek a délelőtt folyamán. Hirtelen oly heves fejfájás tört rám, hogy nem voltam ura a cselekedeteimnek. Engedje meg, hogy most pótoljam a mulasztásomat, és kifejezzem jókívánságaimat az eljegyzése alkalmából! – mondta könnyedén, ám a tekintete kemény volt és jéghideg.

Susanne képtelen volt állni a férfi pillantását.

– Köszönöm, professzor úr – mondta szemlesütve.

– Szerencsés ez a mai nap, hiszen önt is nagy boldogság érte. Én is gratulálok az ön kézfogójához.

– Köszönöm – bólintott komoly arccal Sven, majd az özvegyhez fordult: – Kedves méltóságos asszony! Reménykedhetek a megbocsátásában? Ma délelőtt roppant udvariatlanul viselkedtem. Talán mentségemre szolgál, hogy rosszullétemmel nem akartam a kegyed terhére lenni. Maja volt oly jó, hogy felmentett a formaságok alól, így visszavonulhattam.

– Nem kell szabadkoznia, kedves fiam. Ugye megengedi, hogy így szólítsam?

– Kitüntetésnek veszem! Kérem, engedje meg ön is, hogy anyukának nevezzem!

– Nagyon szívesen, kedves Sven! Maja azonnal itt lesz. Úgy tudom, szeretné bemutatni a szüleinek.

– Ez a szándékom, szíves engedelmével. A szüleim nagyon örülnek, és a menyasszonyomat a saját leányuknak tekintik.

Megérkezett Maja is. Egyszerű, sötétkék szövetruhát viselt, de nagyon elegáns volt. Sven felállt, és kezet csókolt neki.

Egy darabig beszélgettek, csak Susanne burkolózott hallgatásba. Maja észrevette, hogy a vőlegényét zavarja Susanne jelenléte.

– Indulhatunk is, ha nincs ellenedre, Sven – ragadta magához a kezdeményezést.

Larsen meghajolt.

– A szüleim szeretnék önt és leányait ma este vacsorára vendégül látni – mondta Römernének. – Szűk családi körben kívánjuk megünnepelni az eljegyzést. A kegyed beleegyezésével Fritz Rutmeyer urat is meghívnánk. Elvégre már ő is a családhoz tartozik.

Az özvegy arcáról sugárzott a boldogság.

– Természetesen szívesen elfogadjuk a meghívást.

Örömömre szolgál, hogy a szülei egyetértenek a választásával.

– Nemcsak hogy egyetértenek, hanem az a véleményük, hogy jobban nem is választhattam volna. Azt kívánják, hogy az esküvő után ott lakjunk náluk, a villában. Felújítjuk és berendezzük az eddig kihasználatlan felső szintet. Jó lesz így, Maja?

– Igen, Sven – bólintott a leány.

Susanne feszülten figyelt. Úgy látszik, Maja nem is csinált olyan rossz partit, ha a villában lakhat.

– Igazán nagyvonalúak a szülei, kedves Sven, hogy ily csodás otthont ajándékoznak az ifjú párnak – lelkendezett Römer né.

– Drága anyuka – folytatta a fiatalember szeretném megnyugtatni a leánya jövőjét illetően. Hadd mondjam el, hogy a nevelőszüleim ma elhatározták,

örökbe fogadnak. Az a kívánságuk, hogy jogilag is a fiuk legyek, és haláluk után én örököljem az összes vagyonukat. Ezenkívül tekintélyes járadékot kapok tőlük, ami lehetővé teszi, hogy a feleségemnek gondtalan életet biztosítsak.

Susanne elsápadt. Azt hitte, rosszul hall. Megkövülten meredt a férfira. Sven azonban pillantásra sem méltatta, noha tisztában volt a szavai hatásával. Ha elégtételt akart volna venni, most megkaphatta volna. Maja is megdöbbent. Aggódva figyelte a nővérét. Vajon mit érezhet Susanne?

Römerné öröme volt felhőtlen csupán, s ennek lelkesen hangot is adott.

Susanne levegő után kapkodott.

– Wernerné asszony hamar megváltoztatta a véleményét – nyögte ki végül rekedten. – Tegnap még azt állította, hogy nem a professzor úr lesz az örököse. Azt mondta, másképpen rendelkezik.

Sven kimérten Susanne felé fordult.

– Anyám ezt nem gondolta komolyan. Mindig is engem tekintett az örökösének, de gondosan titkolta. Attól félt, hogy a szívem választottja nem önmagamért szeret majd, hanem a pénzemért. Maja azonban eloszlatta az aggodalmát. Édesanyám tudja, hogy Maja egy vagyontalannak hitt férfinak nyújtotta a kezét.

Susanne körül vadul forogni kezdett a szoba. Kénytelen volt egy pillanatra lehunyni a szemét. Keze remegett, és görcsösen markolta a szék karfáját. Rájött, hogy eljátszotta a szerencséjét. Engesztelhetetlen gyűlölet támadt benne Wernerné iránt. Őt hibáztatta azért, hogy elvesztette Svent. Perzselő fájdalom emésztette. Irigy volt a húgára, és most már mardosta a féltékenység.

Maja érezte, milyen rettenetes vihar dúl a nővére lelkében. Ugyanakkor jól látta, hogy már nincs visszaút.

– Ne várakoztassuk meg a szüleidet, Sven – javasolta.

Larsen tisztelettudó meghajlással búcsúzott Römernétől és idősebb lányától. Belekarolt Majába, és elindultak. Susanne izzó tekintettel nézett utánuk.

Néhány perccel később a mátkapár Wernerék előtt állt, akik szívélyesen fogadták a leányt. Bergerné is jelen volt. Saját maga szolgálta fel a teát, mert szerencsét akart kívánni a fiataloknak.

Sven gyengéden megsimogatta menyasszonya karját.

– Berger nénivel jóban kell lenned. Árgus szemekkel figyeli, hogy eléggé szeretsz-e – tréfálkozott.

Maja megfogta Bergerné kezét.

– Ígérem, hogy nem lesz oka panaszra.

A házvezetőnő komolyan bólintott.

– Jól választottál, Sven. Máris megkedveltem a kisasszonyt. Igazán bájos.

Teázás közben a jövőt tervezgették. Werner professzor szóba hozta Indiát.

– Mikor kelsz útra Haidarabadba, Sven? Csak nem akarod megoldatlanul hagyni az Acsanta-templom titkát?

A hölgyek felkapták a fejüket.

– Miről van szó? – tudakolta Renate.

Maja is kérdőn nézett a vőlegényére.

– Eredetileg az év végére terveztem egy újabb kutatóutat Indiába. Fontos dolgokra bukkantam, melyek nem engedik, hogy soká halogassam az indulást. Amint lehet, elutazom.

– Hosszú ideig leszel távol? – kérdezte sápadtan a lány.

– Egy-két hónapig biztosan.

Maja lehunyta a szemét. Sven rájött, hogy Maja azt hiszi, így akar megszabadulni tőle.

Mosolyogva odahajolt hozzá.

– Mi lenne, ha velem tartanál? Nincs kedved bebarangolni azt a mesés országot? Érdemes megismerni!

A leány szíve megdobbant.

– Páratlan élmény lehet egy ilyen utazás! – mondta ábrándosán.

– Csak ne lenne olyan fárasztó – vetette közbe Renate.

– Ó, azt észre sem veszi az ember. Sőt! Attól csak még szebb az utazás! – felelte Maja álmodozva.

Sven az asztal alatt megfogta a kezét.

– Menjünk nászútra Indiába! Mit szólnál hozzá?

– Ugye, csak tréfálsz? – hitetlenkedett Maja.

– A legkomolyabban gondolom – bizonygatta Sven.

– Ebben az esetben viszont nem várhatunk sokáig az esküvővel. Legkésőbb két hónap múlva meg kell tartanunk a menyegzőt. Azután rögtön útra kelünk. Karácsonyra talán haza is érünk. Mi a véleményed, Maja?

A leány a ruhája szélét gyűrögette. Először valóban azt hitte, hogy Sven az utazás ürügyén akar megszabadulni tőle. Erre megkéri, hogy kísérje el! A szíve repesett az örömtől. A nap minden órájában Sven mellett lehetne, kettesben vele... A szívverése is kihagyott egy pillanatra, olyan forró boldogság töltötte el.

– Komolyan gondolod, hogy kísérjelek el? Nem tréfálsz? Nem foglak zavarni a munkádban? – kérdezte.

Sven boldog volt Maja lelkesedése láttán. Jólesett neki, hogy örömet szerezhet a menyasszonyának.

– Komolyan beszélek. A kutatásban sem fogsz akadályozni. Éppen ellenkezőleg! Szükségem van egy értelmes, megbízható segédre. Egy titok feltárásáról van szó. A részletekbe majd a helyszínen avatlak be, mert nem

akarom világgá kürtölni. Édesapa már nem jöhet velem. Nagyon szomorú voltam, hogy egyedül kell utaznom. Ám most megleltem az útitársamat. Szóval, mi a válaszod? – kérdezte Maja felé nyújtva a kezét.

A leány habozás nélkül belecsapott a férfi tenyerébe.

– Szívesen melléd szegődöm, de még milyen szívesen! Borzasztóan örülök. Mindig is az volt a vágyam, hogy világot lássak. Irány India! Nem álmodom? Köszönöm, Sven! Hálásan köszönöm! – ujjongott, akár egy gyermek.

Ezek után kész ténynek számított, hogy Maja elkíséri Svent Indiába.

XI.

Az eljegyzési vacsorán kitűzték Maja és Sven menyegzőjének a napját.

Römerné magánkívül volt a boldogságtól. Alig bírta követni az események viharos menetét. Nem akarta elhinni, hogy az ifjú pár Indiába utazik nászútra, és vissza sem jönnek karácsonyig.

Annak örült volna a legjobban, ha mindkét leánya ugyanazon a napon megy férjhez. Susanne esküvőjét augusztus nyolcadikára tűzték ki. Az özvegy már ezt is túl korainak tartotta. Erre Maja jegyességét még egy hónappal megrövidítették. De aztán belátta, hogy nincs mit tenni.

Susanne elképedve hallotta, hogy Sven maga sürgeti a házasságkötést. Fel nem foghatta, miért ez a nagy sietség. Duzzogva figyelte, hogy Larsen és a húga egyáltalán nem látszik boldogtalannak.

Nem sejtette, hogy Sven nyugalma csupán álarc. A fiatalembernek nagyon is rossz volt látnia, amint Susanne elhalmozza a bankárt gyengédséggel. Persze a lány ezt legfőképpen azért tette, hogy felszítsa Sven féltékenységét, és mert irigyelte a húgát. Majának természetesen feltűnt Sven néma szenvedése. Tudta, mi bántja. Igyekezett másra terelni a figyelmét, ezért megkérte, hogy meséljen Indiáról.

Sven szívesen tett eleget a kérésnek. Felment Majával a dolgozószobába, és megmutatta neki az indiai fényképeket. Elővette az Acsanta-barlangról készült felvételeket is, és elmesélte a buddhista templomok történetét.

A lány érdeklődve hallgatta. Arca kipirult, szeme csillogott. Rengeteget kérdezett, s Sven meggyőződhetett arról, hogy csakugyan örömmel követi őt Indiába.

Végül őt is magával ragadta Maja lelkesedése, és lassacskán megfeledkezett a bánatáról. Eszébe jutott, hogy egyik este Susannénak is mesélt a hivatásáról. Ám a leány lopva ásítozott, ő meg, mi mást tehetett volna, elnézően mosolygott. Most azonban Maja kíváncsisága szárnyakat adott neki. A menyasszonya soha nem fog unottan ásítozni, ha a régészet kerül szóba, ebben már most biztos volt.

Az este végül sokkal elviselhetőbben telt el számára, mint remélte. Hálásan gondolt arra, hogy ezt Majának köszönheti.

Az ünnepi összejövetel éjfélkor ért véget. Utoljára koccintottak még mindkét jegyespár jövőjére, majd Sven és Fritz hazakísérték a hölgyeket. A bankárék mentek elöl, mögöttük pedig az ifjú professzor, Maja és az özvegy. Sven látta a holdfényben, hogy Rutmeyer szenvedélyesen megcsókolja Susannét. Ugyanott álltak, ahol előző nap még ő ölelte a lányt. Erre kellett most gondolnia. Majának ugyanez jutott az eszébe. Lopva a vőlegényére pillantott, fájdalomtól megvonagló arcára. Félénkségét legyőzve, gyengéden megérintette a karját. Sven összerezzent, majd ajkához emelte Maja kezét.

– Drága, hű társam – suttogta.

Csodálatos hetek köszöntöttek Majára és Svenre.

Mindennap találkoztak, de csak ritkán voltak kettesben. Sajnos Svennek nem mindig sikerült elkerülnie, hogy összefusson Susannéval. Igaz, mindent megtett, hogy elkerülje ezeket a kellemetlen találkozásokat, s amennyire tehette, ebben Maja is a segítségére volt.

A két nővér viszonya egyre hűvösebb lett, amiben elsősorban Susanne volt a hibás. Irigysége egy cseppet sem csillapodott, épp ellenkezőleg, napról napra nőtt. Amikor Larsen és Maja a kertben sétáltak, gyűlölködve figyelte őket.

Sven és a menyasszonya nagyon szertartásosan viselkedtek egymással. Sokkal inkább testvérekre vagy jó barátokra emlékeztettek, mintsem jegyespárra. Természetesen állandóan a küszöbönálló utazásról beszélgettek. Az ifjú kutató többnyire az indiai kalandjairól és a munkájáról mesélt. Maja áhítattal csüngött minden szaván. Csillapíthatatlan tudásszomja és éles esze elbűvölte Larsent.

Amikor a férfi a természeti és műkincsekben gazdag India csodáit ecsetelte, Maja lélegzet-visszafojtva, odaadóan hallgatta. Sven ellágyult az átszellemülten kipirult arccal figyelő leány láttán. Szerette volna megsimogatni vagy valami kedveset mondani neki. Ám mihelyt megpróbált közeledni hozzá, a leány mindannyiszor gyanakodva visszahúzódott, s a meghitt pillanat azonnal szertefoszlott.

Egy napon ismét a kertben sétálgattak. A leány haja óarany fénnyel csillogott a napsütésben. Svent hirtelen különös érzés kerítette hatalmába. Lehajolt a lányhoz, és az ajkához érintett egy illatos tincset. Maja ijedten ugrott hátra.

– Kérlek, ne tedd ezt! Ez nem szokás jó barátok között – kiáltotta remegő hangon.

Sven riadtan ocsúdott fel a furcsa kábulatból.

– Ne haragudj, Maja. Olyan gyönyörűen csillogott a hajad, hogy nem bírtam ellenállni a kísértésnek. Meg kellett érintenem. De talán nincs ebben semmi rossz…

– Persze hogy nincs – mosolygott Maja kényszeredetten. – De nem akarom, hogy kötelességednek érezd a bókolást, csak azért, mert a jegyesed vagyok.

Sven érezte, hogy Maja azért fél a gyengédségtől, mert nem bízik magában. Attól tart, hogy elragadják az érzelmei. Ismerte már a leányt, mostanára nyitott könyvként olvasott a lelkében. A menyasszonya a büszkeség és a szerelem között őrlődött. Azt képzelte, hogy nevetségessé válik, ha nem tartja kordában az érzelmeit.

– Nyugodj meg, Maja! Semmi olyat nem fogok tenni, ami ellenedre lehet – mondta jóságosán a férfi.

Ez két héttel az esküvő előtt történt. Különös módon éppen ezen a napon ébredt fel a fiatalemberben a vágy, hogy igazán meghódítsa Maját. Szerette volna a karjaiba zárni.

A Susanne iránti szenvedélyes vonzalom elhamvadt, és egyre inkább átadta a helyét a közönynek. Csak olyankor lobbant fel néha, amikor véletlenül meglátta, ahogy a bankár kényezteti kedvesét. Most már képes volt hidegen és közömbösen szemlélni Susannét, és összehasonlítani Majával. Az összevetésből mindig a menyasszonya került ki győztesen. Minél közelebbről ismerte a leányt, annál jobban vonzódott hozzá. Susanne szépsége nem kerekedhetett felül a húga kedvességén. Maja mesterkéletlen bája réges-rég győzedelmeskedett Susanne kacér mosolya felett. Sven már nem irigyelte a bankárt, hanem szánta.

Maja iránti vonzalma észrevétlenül erősödött. Melegség töltötte el a szívét, ha csak eszébe jutott a lány, s most már nagyon sajnálta, hogy nem kényeztetheti kedvére. Ráadásul a tiltott gyümölcs mindig édesebb. Napról napra elviselhetetlenebbnek érezte menyasszonya tartózkodását.

Talán legyőzhette volna a félénkségét, ha tisztázza magában az érzelmeit. Csakhogy maga sem hitte el, hogy beleszeretett a leányba. Képtelennek tartott volna egy ilyen hirtelen változást, így továbbra is megőrizte a visszafogottságát. Nem volt tisztában az érzelmeivel, ezért attól félt, hogy hiú reményeket ébreszt Majában, melyeket végül mégsem tud majd valóra váltani.

Susanne is hatalmasat változott az eltelt két hónap alatt. Rutmeyer a tenyerén hordozta, és ő mégsem volt boldog. Irigyelte a húgától a férfit, akit valaha lelkiismeretlenül eltaszított. Állandó féltékenység gyötörte.

Beteges hiúságában azon törte a fejét, miként szerezhetné vissza Larsent.

Minden alkalmat megragadott, hogy kacérkodjon vele. Hangosan sóhajtozott, epekedő pillantásokat lövellt felé, csakhogy felhívja magára valahogy a figyelmét.

Larsen azonban nem volt hajlandó felvenni a kesztyűt. Kimért maradt, és úgy tett, mintha nem venné észre Susanne mesterkedését. Jól tudta, hogy a lány pálfordulását az okozta, hogy Wernerék immár az örökösüknek tekintik.

Maja is rettegve figyelte, hogy Susanne mindenáron vissza akarja hódítani a vőlegényét. Egy napon Sven elkapta a menyasszonya rémült pillantását. Odalépett hozzá, megfogta a kezét, és a szemébe nézett.

– Légy nyugodt! – vigasztalta. – Hidd el, én is az vagyok.

– Aggódom Susanne miatt. Boldogtalan, mert nem szereti Fritzet – válaszolta Maja halovány arccal.

Sven szemében hideg, kérlelhetetlen fény csillant.

– Elérte, amit akart: a fényűzést és a gazdagságot. Végtére is erre vágyott. Nem kell őt sajnálnod. Maga választott így.

– Kegyetlen vagy, Sven – nézett rá Maja rémülten.

– Csak igazságos. Nem akarom, hogy Susanne árnyékot vessen az életedre.

Maja ösztönösen a szívére szorította a kezét.

– Nem szereted már? – kérdezte bátortalanul.

– Hála az égnek, Susanne már a múlté – felelte Sven. – Tudod, a megvetés kioltja a legforróbb szerelmet is. A nővéred többé nem háborítja a lelkem.

XII.

Már csak egyetlen nap volt hátra Maja és Sven esküvőjéig. A menyasszony az édesanyjával beszélgetett otthon.

Susanne a hálószobája ablakából a Werner-villát nézte. Tehát ott fog lakni Maja és Sven, miután visszatértek a hosszú nászútról. Hónapokon át kettesben lesznek, és Maja könnyűszerrel elnyerheti a férfi szerelmét, anélkül hogy ő bármit is tehetne ez ellen.

Talán ölbe tett kézzel nézze, hogyan veszíti el Svent? – töprengett lázasan a lány. Mennyire gyűlölte Wernernét, aki rútul kelepcébe csalta! Gyűlölte a húgát is, mert igent mondott Larsennak. Elmondhatatlanul szenvedett. Tegyen még egy utolsó kísérletet, hogy más irányt szabjon a sorsának? Meg kell értetnie Svennel, hogy Renate ármánykodása szakította el tőle.

Vágyódott Sven után, és gyötörte a gondolat, hogy a férfi rövidesen egybekel Majával. Úgy érezte, hogy szenvedélyesen és tántoríthatatlanul szereti a férfit. Nem akarta beismerni, hogy nem a szerelem, hanem a féltékenység és a sértett hiúság gyötrelmeinek a forrása.

Növekvő szorongással gondolt a következő napra. Kibírhatatlan volt számára a gondolat, hogy tehetetlenül végig kell néznie, ahogy Sven oltár elé vezeti a húgát. Talán van még egy lehetőség! Idegességében az ujjait tördelte, és a zsebkendőjét gyűrögette. Lázasan töprengett, és egyre inkább belelovalta magát a túlfűtött képzelgésbe.

Hirtelen észrevette a Werner-villából kilépő Larsent. Összerezzent, és fájdalmasan felsóhajtott. Hirtelen ötlettől vezérelve ellépett az ablaktól, majd kisurrant a házból.

A bokrok és fák fedezékében végigosont a keskeny ösvényen, majd a rekettyés mögé rejtőzött, ahonnan szemmel tarthatta az ifjú professzort. A féltékenység szinte eszét vette. Lélegzet-visszafojtva várt.

Amikor a férfi a közelbe ért, hirtelen előlépett, és elállta az útját.

– Sven! Beszélnem kell veled, négyszemközt... azért vártam itt rád – mondta könyörgő hangon, szándékosan tegezve a fiatalembert.

Sven megtorpant.

– Mit óhajt, kedves sógornőm? – kérdezte kimérten.

– Mellőzzük a formaságokat, hiszen kettesben vagyunk! – suttogta a lány, s az ujjai görcsösen egymásba kulcsolódtak. – Azért jöttem, hogy elpanaszoljam a boldogtalanságomat. Alábecsültem az irántad érzett szerelmemet. Azt képzeltem, hogy el tudom fojtani. Tévedtem. Az idő múlásával csak erősebbé és szenvedélyesebbé vált. Sven, elmondhatatlanul gyötrődöm!

– Kegyed talán rosszul ítéli meg az érzéseit – jegyezte meg a férfi hűvösen. – Lefogadom, hogy a szerelme kártyavárként omlana össze, ha ismét azzá a szegény tudóssá válnék, aki szemet merészelt vetni a szép Römer kisasszonyra.

– Kérlek, ne bánts! – nyögte Susanne színpadiasan a keblére szorítva a kezét. – Megérdemlem, hogy kigúnyolj, mégis könyörgök, légy irgalmas és belátó! Hogyan tehetném jóvá a vétkemet? Vak voltam, nem láttam a saját szívembe. Belebetegszem a gondolatba, hogy holnap másé leszel. Hidd el, még nem késő, hogy boldoggá tegyük egymást! Csak te és én! Kész vagyok mindennek hátat fordítani, ami elválaszt tőled, és fátylat borítania a múltra. Tudd meg, hogy önzetlenül szeretlek, és képtelen vagyok nélküled élni. Te ugyanígy érzel irántam, hiszen a szerelmünk nem hamvadhat el egyik pillanatról a másikra. Könyörgök, mondd, hogy megbocsátasz és visszafogadsz! Nem taszíthatsz el! – kiáltotta kétségbeesetten széttárva a kezét s az égre emelve tekintetét.

A fiatalembert azonban egyáltalán nem hatotta meg a komédia.

– Mit képzel a kisasszony? – nézett rá megrovón. – Felejtsem el az összes sérelmet és megaláztatást, mert kegyed szeszélye úgy kívánja, hogy házasodjunk össze? Azt akarja, hogy fosszam meg a derék, becsületes Fritz

Rutmeyert a menyasszonyától? Kegyed nem méltó a bankár úr szerelmére! Hagyjam el Maját, akivel holnapra van kitűzve az esküvőnk? Nem, Susanne kisasszony. Akkor sem tennék ilyet, ha szeretném kegyedet.

Susanne holtsápadt lett.

– Nem szeretsz már?

– Nem! – felelte a férfi kurtán.

– Hazudsz! – kiáltotta Susanne lángoló tekintettel. -

A büszkeséged nem engedi, hogy megvalld az érzelmeidet!

– Nem érzek szerelmet a kisasszony iránt.

Susanne leforrázva álldogált.

– Akkor soha nem is szerettél! – vetette oda szemrehányóan.

– Úgy szerettem kegyedet, amennyire csak egy nőt szeretni lehet – felelte higgadtan Sven. – Ön gyógyított ki ebből a kórból. Elárulok valamit, amiből talán megérti, mennyire felesleges volt az iménti jelenet. Teljes szívemből szeretem Maját. Nincs semmi, ami eltántoríthatna tőle.

Susanne sóbálvánnyá meredt a döbbenettől. Larsen szavai az elevenébe vágtak. Hiúsága kiköszörülhetetlen csorbát szenvedett. Hosszú ideig egy hang sem jött ki a torkán.

– Akkor sok szerencsét a jövőben, professzor úr! – Gúnyos kacajra fakadt, és dacosan felszegte az állát. – Ostoba voltam, hogy a lelkiismeretem szavát követve igyekeztem jóvátenni a vétkemet! Látom, hamar kiheverte a csalódást. Valóban semmi értelme nem volt kiönteni önnek a szívemet. Kérem, felejtse el, amit mondtam. Úgy látszik, valami megzavarta az elmémet! – hadarta, majd sarkon fordult és elsietett.

Svennek esze ágában sem volt utána menni. Egy darabig fel-alá járkált, hogy megnyugodjon, majd folytatta az útját. Majához igyekezett, mert rengeteg megbeszélnivalójuk volt.

A menyasszonya a nappaliban várt rá. Römernéveí együtt az ablak mellett álltak. A leány átkarolta az özvegy vállát.

– Édesanya fél a hosszú távolléttől – magyarázta mosolyogva.

– Az idő gyorsabban repül, mint gondolnád, kedves anyuka – viszonozta Larsen a mosolyt. – Sikerült mindent becsomagolni az útra, Maja? – kérdezte.

– Minden készen van – bólintott a leány.

– A kelengyét is becsomagoltam mind egy szálig – igyekezett mosolyogni anyai agodalmát legyűrve Römerné is. – Megy minden, mint a karikacsapás. Csak ne utaznátok olyan messze! Indiában ezernyi veszély leselkedik a kislányomra!

– Ugyan, anyuka! Sven majd vigyáz rám – nyugtatgatta Maja. Szavaiból határtalan bizalom áradt.

– Köszönöm a bizalmat, Maja – fogta meg Sven a kezét. – Felesleges aggódnod, anyuka – fordult Römerné hez. – Ismerem az országot, mint a tenyeremet. Pontosan tudom, melyek azok a helyek, amelyeket ajánlatos elkerülnünk.

– De a munkád miatt talán néha mégiscsak megfeledkezel majd a veszélyről – aggályoskodott az özvegy.

– Ez se aggasszon, kérlek! Ha kockázatosnak ítélem az utat, akkor egyedül megyek tovább, Maját pedig biztonságos helyen hátrahagyom. Csak az ismeretlen terep a veszélyes.

– Na és a rejtély, amiért Indiába utazol? Nincs benne kockázat?

– Dehogyis – nevetett Larsen. – Az egész nem több, mint egy egyszerű adásvételi ügylet, ráadásul a helyi hatóságokkal Haidarabadban. Az egyetlen komoly veszély az, hogy megpróbálnak becsapni. De engem sem ejtettek a fejemre! Remélem, hogy sikeres üzletet kötök. ..

– Így már nyugodtabban alszom – sóhajtott Römerné.

– Édesanya képzeletét alaposan megmozgatta a felfedezésed – szólalt meg elnéző mosollyal a lány. – Azt hiszem, még álmodott is róla.

– És te, Maja? Téged nem furdal a kíváncsiság? – kérdezte tőle Sven, mélyen a szemébe nézve.

– Dehogynem! Elvégre én is csak nő vagyok!

– Vagyis te sem vagy különb a többinél? – tréfálkozott a vőlegénye.

– Na, de őszintén, Sven! A kíváncsiság szerinted is csak a nők gyengéje? A férfiak talán nem vonzódnak a titkokhoz? Be kell vallanom, hogy magam is rettentő sokat gondolkoztam az Acsanta-templom rejtélyén. Sőt, az álmaimban is kísért.

– Valóban?

– Furcsa álmot láttam – bólintott Maja. – Képzeld el, a nagy Buddha-szobor, amit a fényképen mutattál, megelevenedett, és lelépett a talapzatról. Keresztbe tett karral meghajolt előttem, és mély, öblös hangon megszólított: „Ön Larsen professzor felesége... Tessék, vegye el!” De köveken kívül semmi mást nem találtam.

Larsen elbűvölve figyelte az átszellemülten mesélő leányt. Hirtelen elkomorodott.

– Tényleg ezt álmodtad, vagy csak tréfálsz? – kérdezte.

– Nem tréfálok.

– Ha az álom bármiféle üzenetet hordoz, akkor az csak jó hír lehet. Remélem, hogy Buddha tényleg megajándékoz minket. Kövekkel is beérném.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Maja értetlenül.

Sven megcsókolta a leány kezét. Ez volt az egyetlen gyengédség, amit Maja eltűrt.

– Majd megérted, amint feltárul a titok – magyarázta neki. – Ha az álombéli Buddha valóban köveket kínált, akkor határozottan van humorérzéke.

– Egyre kíváncsibbá teszel – mosolygott Maja. – ígérem, nem foglak faggatni.

XIII.

Az esküvő előestéjén az ifjú pár búcsúztatására ünnepélyt rendeztek. A múltkori kerti jelenet után Larsen és Susanne itt találkozott először. Susanne kelletlenül viszonozta a férfi üdvözlését. Szerencsére ez senkinek sem tűnt fel. A leány vidámságot színlelt, és alig győzött Fritz kedvében járni. A bankár büszkén feszített gyönyörű menyasszonya mellett, mintha csak azt kérdezné: „Hát létezhet nálam irigylésre méltóbb férfi?”

Sven a maga részéről őszintén sajnálta Rutmeyert. Azt kívánta neki, hogy legalább a boldogság illúziójáról ne kelljen lemondania.

Az estélyre csak kevés vendég kapott meghívást. Ám a hangulat mindvégig kitűnő volt. Sven diákjai szerenádot adtak szeretett professzoruknak. Az est fénypontjaként német szokás szerint porcelánt törtek az ajtó előtt, hogy szerencsét hozzon a jegyespárnak. A diákok is lelkesen vetették bele magukat a mókába. Römerné gondoskodott róla, hogy bőven legyen mit összetörni. Egész hegynyi edényt és vázát hordott össze. A tört cserép nagy halomban tornyosult a bejárat előtt. Maja izgatottan hallgatta a csörömpölést. Vajon megleli a boldogságot?

Susanne gúnyosan figyelte.

– Ennyi szerencse nem is létezik – csúfolódott. Esze ágában sem volt, hogy sok boldogságot kívánjon a húgának.

A másnapi esküvő hasonlóan ünnepélyes keretek között zajlott le. Az ifjú házasok alkonyatkor indultak nászútra, ahogy tervezték.

Végül úgy döntöttek, hogy mégsem hajóval mennek Nápolyig, mivel Maja látni szerette volna Olaszországot. Sven ugyanis még idejekorán kipuhatolta a leány kívánságait, és e szerint szervezte meg a szárazföldi utazást.

Csodálatos napokat éltek át, miután Maja kezdeti félénksége feloldódott. Zavartalan volt közöttük a harmónia. Sven szerető gondoskodással és figyelmességgel vette körül ifjú hitvesét.

A szegénységben felnőtt lány számára a nászút maga volt a paradicsom, minden napja egy gyönyörű ünnep. Mohón és határtalan odaadással itta be a táj szépségeit. Lelkesedése átragadt Svenre is, aki így új varázsra lelt az ismerős vidéken.

Ezekben a napokban különös gyengédség aranyozta be kettejük kapcsolatát. Az ifjú férj örömmel vette észre, hogy felesége kezdi levetkőzni a korábbi visszafogottságát. Maja szívében gyökeret vert a félénk remény, hogy Susanne távollétében meghódíthatja Svent, és végleg elfeledteti vele a múltat. Susanne nem is került szóba közöttük. Sven nem idézte fel a fájó emléket, Maja pedig nem akarta feltépni a gyógyuló sebeket.

Élményekkel és titkos, ki nem mondott vágyakkal eltelve érkeztek meg Nápolyba. Néhány napot töltöttek a városban, mielőtt gőzhajóra szálltak.

A fedélzeten Maját apróbb baleset érte. Megcsúszott egy almahéjon, és el is esett volna, ha Sven és egy másik utas nem siet a segítségére. Szerencsére nem szenvedett komolyabb sérülést. Csupán éjjelre kellett hideg borogatást tenni a bokájára.

Az apró baleset új ismeretséget hozott, miután összebarátkoztak a segítőkész fiatalemberrel. Nem sejtették, hogy előző nap már találkoztak vele a szálloda teraszán. Az ismeretlen egy közeli asztalnál üldögélt, és megigézve nézte Maját. Először a csodálatos hajkorona tűnt fel neki, majd elbűvölte a bájos arc. Azon töprengett, hol láthatta korábban, mert ismerősnek tűnt neki. De nem jutott eszébe.

A leány mindenesetre felkeltette az érdeklődését, és persze a daliás termetű Sven is. Szerencsés jelnek tartotta, amikor meglátta őket a fedélzeten.

A baleset után azonnal bemutatkozott Majának, másnap pedig érdeklődött a hogyléte felől. Az ismeretlen fiatalembert Hans Reimsnek hívták, és festő volt. Kellemes, szórakoztató útitársnak bizonyult. Élénken csevegett az ifjú párral.

– Bárcsak tudnám, hol láttam korábban a nagyságos asszonyt! – mondta. – Meg vagyok róla győződve, hogy beszéltünk is már. Minél tovább nézem kegyedet, annál biztosabbra veszem. Segítsen, hogy felfrissítsem az emlékezetemet!

– Sajnos fogalmam sincs róla, hol találkozhattunk – mosolygott Maja a megnyerő, jóképű ifjúra.

A társalgás során aztán fény derült az ismeretségük eredetére. A festő apja Reims kereskedelmi tanácsos volt, akinek korábban szép villája volt a székesfővárosban. Maja még emlékezett a pazar épületre. Reimsnek pedig eszébe jutott, hogy együtt járt tánciskolába Römer ezredes leányával.

– Minden világos! – kiáltott fel. – Kegyedet Majának hívják, és egyszerre jártunk tánciskolába. Hogy is feledkezhettem meg róla! Ugye kegyed is kapisgálja már? – kérdezte vidáman.

– Igen, most már én is emlékszem – derült fel a lány. – Ön volt az a nyúlánk, szőke fiú, aki állandóan a hetyke szakállát simogatta, talán csak hogy gyorsabban nőjön...

Hans is elnevette magát.

– Remélem, kisasszony, hogy azóta előnyömre változtam meg,

– Azt látom, hogy a szakálla áldozatul esett a változó divatnak.

– Ügyesen megkerülte a kérdést! – mosolygott elismerően Hans. – Mivel a kegyed tisztelt férje is gondosan meg van borotválva, feltételezem, hogy ön nem rajong a szakállas urakért. És vagyok olyan elbizakodott, hogy a válaszát rám nézve kedvezőnek ítélem meg.

– Őszintén szólva a legtöbb szakállt tényleg csúnyának tartom – jelentette ki Maja nyíltan.

– Úgy látszik, akkoriban nem tettem jó benyomást kegyedre. Pedig oly büszke voltam a szakállamra! Akkor azt hittem, hogy férfiassá tesz. Soha nincs nagyobb szüksége egy ifjúnak arra, hogy felnőttnek látsszon, mint amikor még nem az. Mennyire örülök, hogy újra összehozott minket a sors. Nemrégiben ünnepélyesen megszabadultam bohó ifjúságom emlékeitől. Köztük volt egy kék szalag is, melyet a tánciskolai bálon csentem el öntől. Ha sejtettem volna, hogy viszontlátjuk egymást, akkor nem égettem volna el, hanem a szívem fölött őrizném. Most elegánsan előhúznám, és eldicsekednék vele. Hatásos belépő lenne, nem gondolja?

– Kétségkívül. Feltéve, hogy hinnék önnek – tréfálkozott Maja.

– Professzor úr, mindig ilyen tamáskodó a kedves felesége? – kérdezte Reims merészen.

Sven növekvő nyugtalansággal figyelte a társalgást. Ennek ellenére barátságosan válaszolt.

– Eddig még nem tapasztaltam ilyesmit – nyúlt mosolyogva a felesége keze után.

Reims egyre több időt töltött Larsenék társaságában. Maja szívesen csevegett a mindig jó kedélyű, életvidám festővel, aki új színt hozott a társaságba. Egyszersmind magabiztosságot merített a jelenlétéből.

Sven is rendkívül rokonszenvesnek és szellemesnek találta a talpraesett Reimset, de egyúttal enyhe féltékenység támadt benne. Hans nyíltan bálványozta Maját, aki nem rejtette véka alá, hogy szívesen tereferél vele.

Bár ostobának érezte magát, mégis rosszallóan figyelte, valahányszor Maja barátságos pillantást küld a festő felé. Az asszonya az utóbbi napokban különösen élénk és vidám volt. Elbűvölte a tengeri utazás, szinte sugárzott az örömtől. Kivirágzott, megszépült, és egyre ellenállhatatlanabb lett.

Egy alkalommal Larsenék ismét a festő társaságában érkeztek a fedélzetre. Miközben a hajópincér egy kis asztalkán teát szolgált fel, a zenekar is rázendített. A szünetekben Svenék élénk csevegésbe merültek. Kiderült, hogy Reims szintén Indiába tart, hogy vázlatokat készítsen, ötleteket gyűjtsön, és esetleg részt vegyen néhány vadászaton. Sven elmesélte, hogy szeretné

megmutatni a feleségének az országot, és egyúttal folytatni akarja a megkezdett kutatást.

– Tehát nem először jár Indiában a professzor úr? – érdeklődött Hans.

– Eddig két alkalommal voltam Indiában Werner professzorral, a nevelőapámmal.

– Csak nem a buddhista titkok elismert tudósa az ön nevelőatyja? – álmélkodott a festő.

– De igen – bólintott Sven. – Utódaként szeretném kiteljesíteni az életművét.

– Minden bizonnyal nagyon érdekes munka. Ha jól értettem, akkor bizonyára a kedves felesége fog önnek segíteni?

– Meglehet, hogy rá leszek szorulva egy talpraesett segédre.

– Lehet, hogy ő nem kísérheti el mindenhová. Ezért bátorkodom előállni azzal a kéréssel, hogy fogadjon fel teherhordónak. Kérem, professzor úr, drága nagyságos asszony, engedjék meg, hogy önökkel tartsak! Természetesen mindent a saját zsebemből fizetek – könyörgött Reims szívhez szólón.

Larsen egy pillanatra elbizonytalanodott. Cseppet sem volt ínyére a gondolat, hogy útitársul fogadja az ifjút, aki lelkesen udvarolt a feleségének. Másrészt azonban Reims szórakoztató fickó volt, akire nem lehetett haragudni. Mielőtt Sven dönthetett volna, Maja derűsen megszólalt:

– Kitűnő ötlet, Reims úr! így legalább megismerem Indiát a tudomány és a művészet szemszögéből is!

Bár szívesebben utazott volna kettesben a férjével, úgy gondolta, ezzel a kedvében járhat. Azt hitte, hogy Larsen kellemesnek találja a fiatalember társaságát.

Hans lelkesedése határtalan volt.

– A teremtésit! Most lesz csak igazán érdekes az indiai kaland! – rázott kezet boldogan a házaspárral. Elnevették magukat, és Maja megkérdezte:

– Nem túloz, Reims úr?

– Roppantul megkedveltem önöket – esküdözött Hans. – A professzor úrból sugárzik a megbízhatóság. A nagyságos asszony pedig, ha meg nem sértem önöket, a legcsodálatosabb hajkorona tulajdonosa. Ehhez kétség sem fér. Ha találok önhöz méltó festői környezetet, akkor felkérem, hogy álljon modellt az egyik vázlatomhoz. Aztán én leszek az új Tizian, indiai változatban. Képzelje el, professzor úr, hogy lefestem Maja asszonyt indiai népviseletben egy templom márvány boltíve alatt! Vagy a nagy mogul palotájának dísztermében, Delhiben. Micsoda kép lesz! Már látom is lelki szemeim előtt…

Sven nem haragudott a festőre, hiszen nem mondott semmi bántót. Csak az őszinte, gyermeki elragadtatás szólt belőle.

– Ha az indiai küldetésem sikerrel jár, úgy, ahogy elterveztem, akkor megveszem a képet, mihelyt elkészül – jelentette ki mosolyogva.

– Vigyázzon, professzor úr, mert a szaván fogom!

XIV.

Az ifjú pár rengeteg barátot szerzett a hajón. Maját körülrajongták a férfiak, Svent pedig a hölgyek csodálták. Maja szépsége feltűnően szárba szökkent. Egész lényét a női titokzatosság és a gyermeki ártatlanság varázslatos elegye lengte körül.

Különösnek találta, hogy napról napra növekszik hódolóinak tábora. Nem talált magyarázatot a hirtelen változásra. Még elbűvölőbbé tette, hogy nem volt tudatában a vonzerejének.

Természetesen Reims volt a legkitartóbb széptevője. Oly kedvesen udvarolt, hogy Sven sem volt képes megharagudni rá, bár féltékenysége egyre nőtt. Bizony, az ifjú professzort emésztette a féltékenység. Bosszantotta, ha más férfi akár csak rápillantott vagy rámosolygott Majára. Most már nem volt kétsége afelől, hogy szíve mélyéből szereti a feleségét. Csak még azt nem tudta, miképp adja ezt a tudtára.

A leány ritka ajándéknak tekintette a tengeri utazást, és élvezte minden percét. Hálás szívvel mondott érte köszönetét Svennek.

Egyik reggel mindketten a fedélzeti korlátnak támaszkodva bámulták a tengert.

– Oly sok szépet láttam már útközben, hogy attól félek, képtelen leszek többet befogadni.

Sven a felesége arcát nézte. Felfedezte azt a különös kisugárzást, ami egykor annyira vonzotta Susannéhoz.

– Emiatt egy cseppet se aggódj! Ha mégis megerőltetőnek találnád, akkor beiktatunk egy kis szünetet. Elvégre jóból is megárt a sok…

– Ó, nem, nagyon is kényelmes a hajóút!

– Igen, de a neheze akkor kezdődik, miután kikötöttünk – figyelmeztette a férfi.

– Nem tudsz megijeszteni. Fiatal vagyok és erős. Nézd csak, Sven, milyen csodálatos fényben fürdik a tenger! Milyen gyönyörű ez a reggel! Béke és csend honol mindenütt. Az embert elfogja az áhítat.

Sven ellágyulva nézte Maját.

– Nem hiányoznak a széptevők? Különösen Reims úr, leghűbb hódolód? – kérdezte tettetett vidámsággal.

– Amikor a lelkem nyugalomra vágyik, csak zavarna egy harsány útitárs. Még akkor is, ha mesterkéletlen viselkedése miatt jobban kedvelem a festőt,

mint másokat – tiltakozott Maja mosolyogva. – A mostani hangulatomban azonban nem osztozhat. Oly közel csak egyvalaki kerülhet hozzám.

Sven forrón megszorította a kezét.

– Boldoggá teszel, hogy megosztod velem ezt az élményt.

– Ki mással osztanám meg, ha nem veled? – kérdezte szívfájdító pillantással a leány. – Jól tudod, mit jelentesz nekem.

Sven a karjaiba zárta.

– Maja!

A leány összerezzent, és ki akart bújni az ölelésből.

– Hagyjuk ezt, Sven! – mondta sápadtan. – Gyengédséggel semmit sem bizonyítasz. Ne rémíts meg! Kérlek, érd be azzal, hogy jó barátok vagyunk. Így legalább nem kell színlelned.

– A férjed vagyok testestül-lelkestül! Maja, hidd el, hogy őszintén szeretlek! – mondta megindultan.

Maja arca lángba borult.

– Ne ébressz bennem reményeket, melyek nem válnak valóra! – kiáltotta ijedten. – A szerelem nem ismer megalkuvást. Mindent vagy semmit. Nem hiszek a szerelmedben. Azért képzeled, hogy szeretsz, mert sajnálsz. Könnyen mondod, hiszen Susanne távol van. Ha újra találkozol vele, kénytelen leszel beismerni, hogy a szíved még mindig hozzá húz. Önámítás azt gondolni, hogy elfeledted. Inkább nem reménykedem abban, hogy egyszer majd valóban az enyém leszel, mint hogy később keserűen csalódjak! – mondta panaszosan.

– Bárcsak meg tudnálak győzni, hogy Susanne már a múlté! – nyögte fájdalmas arccal Larsen.

– Túl friss még a sebed. De be fog gyógyulni. S ha majd viszontlátod Susannét, és rájössz, hogy bár elárult, mégiscsak téged szeret, akkor feltámadnak a régi érzelmeid. Susanne még most sem hiszi el, hogy kihűlt az iránta érzett szerelmed. Lehet, hogy egy napon felkeres téged, és elpanaszolja a boldogtalanságát. Akkor pedig nem tudsz majd ellenállni neki.

Sven lágyan megcirógatta Maja kezét.

– Mily kevéssé ismersz engem! A megnyugtatásodra hadd meséljek el valamit, amit eddig a nővéredre való tekintettel elhallgattam előled! Ő már megpróbált visszahódítani engem. Az esküvőnk előtti napon utamat állta a kertben, amikor hozzád tartottam. Könyörgött, hogy szakítsak veled, és őt vegyem feleségül. Hajlandó lett volna felbontani az eljegyzését a bankárral. Azt mondta, hogy egyedül engem szeret, és boldogtalanság kínozza.

– Ilyesmire vetemedett? – kérdezte a rémülettől elkerekedett szemmel Maja.

– Igen. Tudod, mit válaszoltam neki? Azt mondtam, hogy semmit nem érzek iránta, s még ha szeretném, akkor sem tudna rávenni ilyen nemtelen cselekedetre. Közöltem vele, hogy téged szeretlek tiszta szívemből.

Maja döbbenten állt, és mereven bámulta a tengert. Kövér könnycseppek peregtek le az arcán. Svent megindította a néma zokogás.

– Miért sírsz, Maja?

A leány felriadt, és sietve felszárította a könnyeit.

– Azért sírok, mert amit mondtál, az túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Nem merem elhinni, mert rettegek a csalódástól!

– Maja! Egyetlenem! Hogyan tudnám a kételyedet eloszlatni, hogy felhőtlen legyen a boldogságunk? – Sven magához vonta asszonyát.

– Adj magunknak időt, hogy tisztába jöjj az érzelmeiddel, és én is hihessek neked! – kérlelte Maja. – Mindig azt vallottam, hogy az igazi szerelem örökké tart. Rajtad kívül nem tudnék mást szeretni! Akkor sem, ha szenvednem kell emiatt.

– Ne felejtsd el, hogy nem Susannét szerettem, hanem egy eszményképet, akit a nőveredben véltem megtalálni. A valóságban te sokkal jobban hasonlítasz ehhez az eszményképhez. Többé nem érzek semmit Susanne iránt, legfeljebb megvetést vagy szánalmat. Hinned kell nekem! De nyugodj meg, nem erőltetem a dolgot. Nem számít az idő! Tegyél próbára, hogy megbizonyosodj az érzelmeimről! Egy másodpercet sem kell gondolkoznom. Tudom, miként érzek. Amilyen hirtelen jött a változás, amely még engem is meglepett, olyan biztosan jelenthetem ki: visszavonhatatlanul és mindörökre szeretlek! Nyugodj meg, drágám, be fogom bizonyítani! Nézd a végtelen tengert! Mély, mint az irántad érzett szerelmem!

Maja megfogta Sven kezét.

– Kérlek, légy türelemmel – kérlelte csendesen. Forró boldogság öntötte el. Ó, de szívesen hitt volna a férjének! Vajon megszűnik valaha is a félelme, hogy Svenből pusztán a szánalom beszél?

Mélyet sóhajtott. Nem akarta, hogy ezt a gyönyörű napot beárnyékolja a kicsinyes kétkedés. Az is kész boldogság, hogy együtt lehet Svennel, aki gyengéden kényezteti.

Hosszú ideig bámulták szótlanul a hullámokat. A fedélzet lassan megtelt élettel. Hamarosan megjelent Reims is.

– Jó reggelt mindenkinek! Ej, de korán keltek! Micsoda gyönyörű reggel! Az imént jelentette be a kapitány, hogy ma meglátjuk India partjait.

Sven és Maja is üdvözölte a festőt, majd beszélgetni kezdtek. Eközben benépesült a fedélzet. A tarkabarka forgatag izgatottan zsibongott, hiszen közeledtek a kikötőhöz.

Sven megkérte a festőt, hogy Haidarabad fővárosában várja meg őket.

– Az Acsanta-templornba sajnos nem tarthat velünk, ugyanis egy rejtélyt kell megoldanom, és nem szeretnék tanúkat – magyarázta.

Reims tréfásan felsóhajtott.

– Nagyságos asszony, úgy látszik, hogy a férjura meg akarja kegyedet szöktetni előlem. Bizonyára megbánta a korábbi ígéretét, miszerint megveszi a képemet. Meg sem engedi, hogy lefessem. Az örökkévalóságig fogok várni Haidarabadban, hogy kegyedet viszontláthassam.

Mindhárman nevetésre fakadtak.

– Felesleges aggódnia, Reims úr! Legkésőbb három nap múlva találkozunk. Akkor még a titkomba is beavatom! Egyébként a szavamat adtam, hogy óhaja szerint lefestheti a feleségemet a nagy mogul palotájának dísztermében.

– Megegyeztünk. Úgy vélem, itt az ideje, hogy megreggelizzünk, nem gondolják?

Larsenék egyetértettek vele.

XV.

Másnap reggel Bombayban leszálltak a hajóról, és egy előkelő szállodában foglaltak szobát. Csak két napot szándékoztak maradni. Órák hosszat furikáztak egy magas, Viktória-korabeli kocsin, hogy Maja megismerhesse a kikötővárost. A fedélzeten töltött, nyugalmas napok után szinte ijesztő volt a lármás forgatag. A mindig vidám Reims azonban gondoskodott a jó hangulatról.

A következő úti cél Haidarabad volt.

A fővárosban egy idilli fekvésű bungalót béreltek, személyzettel együtt. Nagyon jól jött, hogy Larsen kifogástalanul beszélte a bennszülöttek nyelvét, így megértette magát a szolgálókkal.

Minden a terv szerint haladt. Hans felfedezett néhány festői környéket a szálláshely közvetlen közelében.

– Amíg visszajönnek, szorgos munkával múlatom az időt – közölte Larsenékkal.

– Vigyázzon az otthonunkra, amíg visszatérünk! – intette Maja, akit szintén megigézett a környék. A bungaló körül pompázó kert és az édes, átható virágillat mesébe illő volt.

Sven nyugalmat erőltetett magára, és néhány napot még a szálláson töltött Majával. Végül eljött az indulás napja. Elbúcsúztak Reimstől, majd elindultak. Az út első szakaszát egy meglehetősen ósdi vonaton kellett megtenniük. Később béreltek egy ökrös szekeret, ami elvitte őket a templomig.

A szekér tulajdonosa azonnal felismerte utasát. Amikor Larsen még Werner professzorral volt Indiában, ugyanez a férfi fuvarozta őket a környéken.

A templomhoz közeli útkereszteződésben Sven megállíttatta a fogatot, és adott a kocsisnak néhány óra pihenőt. Maga cipelte tovább a gondosan becsomagolt szerszámok nagy részét, a maradékot pedig a feleségére bízta.

– Sajnálom, hogy ilyen nehéz munkát adok, de nem hozhatunk magunkkal kísérőt – szabadkozott. – Egyrészt útban lenne, másrészt kifürkészné a titkunkat.

Maja játszva emelte fel a könnyű csomagokat.

– Örülök, hogy segíthetek – mosolygott.

Így vágtak át a teljesen lakatlan vidéken, amíg el nem érték a szentélyeket rejtő sziklafalakat. Amikor megpillantották az Acsanta-templomot, Sven beavatta Maját a titokba. Maja elkerekedett szemmel hallgatta. Szíve a torkában dobogott az izgalomtól.

– Nem kockázatos vállalkozás a kincs felkutatása? – kérdezte. – Feltéve, hogy az ékkövek még a helyükön vannak.

Sven a fejét csóválta.

– Veszélyes lenne, ha árgus szemek lesnék, amint feltárom a rejteket. De látod, hogy egy lélek sem jár erre. Utazó is ritkán vetődik ide. Ha lenne valaki a környéken, már találkoznunk kellett volna vele. A bennszülötteket nem érdeklik a templomok, hiszen hozzátartoznak a mindennapjaikhoz. A biztonság kedvéért pedig magammal hoztalak téged. Te fogsz őrködni, hogy nem jön-e valaki, amíg odabenn dolgozom!

– Boldoggá tesz, hogy a hasznodra lehetek – bólintott Maja komolyan.

Sven úgy ismerte az utat, mint a tenyerét. Az öt templom közül a középső bejáratához vezette Maját. Fáradságos kapaszkodó vezetett a kapuhoz a sziklás, görgeteges talajon, a templomokat ugyanis az évszázadok során betemette a kőtörmelék. Csak nemrégiben ásták ki őket.

Sven pontosan emlékezett a templom tervrajzára, mégis elővette a fényképeket és feljegyzéseket, és gondosan összehasonlította őket a helyszínnel. Habozás nélkül a domborműhöz lépett.

– Te itt maradsz a bejáratnál, Maja, és figyeled, nem közeledik-e valaki. Ha bárkit meglátsz, jelt adsz – magyarázta.

Maja zakatoló szívvel és az igyekezettől kipirult arccal őrködött. Úgy tűnt neki, mintha megelevenednének a környező sziklákról letekintő, hatalmas kőszobrok, és gyanakvóan őt méregetnék. Félni kezdett. Vajon kegyesen fogadják a férjét a barlangban lakozó szellemek? Sven vállalkozása egyáltalán nem látszott veszélytelennek.

Larsen elővette a szerszámait, és óvatosan végigkopogtatta az oszlopok közé faragott középső szobor mindkét oldalát. Látta, hogy az idő vasfoga már kikezdte a domborművet. Az oszlopok melletti vakolatréteg alaposan meglazult. Sven elővett egy hegyes vésőt, és nekiállt leverni a vakolatot. Gyorsabban haladt, mint remélte.

Biztos volt benne, hogy a sziklatömbből kifaragott oszlopot még Maja segítségével sem tudja megmozdítani. Nem is ez volt a célja. Pusztán meg akart bizonyosodni arról, hogy a szobor mögött valóban létezik a rejtekhely, és ott van-e még a bronzkazetta. A vakolatréteg egyértelműen arra utalt, hogy a szobornak különleges szerepe volt.

Sven folytatta a vésést. Óvatosan bontotta a falat, majd egy megfelelő szerszám segítségével megállapította, hogy a szobor tényleg egy üreget takar. Lélegzet-visszafojtva csúsztatott egy hosszabb szerszámot a hasadékba, és finoman mozgatni kezdte. Elégedetten fellélegzett. Apró csengés hallatszott, amint a szerszám egyszer kőnek, másszor fémnek ütközött. Immár biztosan tudta, hogy a buddhista papok kincsét rejtő bronzkazetta ott van az üreg mélyén.

Felegyenesedett, és megtörölte gyöngyöző homlokát. Hosszú órák kitartó munkája volt mögötte.

Gyorsan eltüntette az árulkodó nyomokat, majd visszasietett Majához, aki az izgalomtól kimerültén, de azért éberen őrködött.

– A bronzkazetta a helyén van – újságolta Sven. – Nagy megelégedéssel tölt el, hogy a jelek szerint helyesen fejtettem meg az írást. A tudományos becsvágyam kielégült, és ez boldoggá tesz. A következő napok során kiderítjük, hogy a ládika valóban kincset rejt-e. Ehhez azonban több emberre van szükségünk. Mindenekelőtt tárgyalnom kell a hatóságokkal.

– Úgy érzem, mintha egy mesébe csöppentem volna! – mosolygott Maja.

Sven megölelte.

– A kincskeresőről szóló mesébe, igaz? Emlékszel még az álmodra, Maja?

– Egyre csak az járt a fejemben, mialatt idekinn strázsáltam – nevetett. – Hallani véltem, ahogy a Buddha-szobrok csalogatnak: „Tessék, Larsen asszony, vegye el...!”

– Láthatod, hogy nem hazudott az álom. De a kutatás izgalmában majdnem elfelejtettem, hogy mennyire kimerült lehetsz! Bizonyára holtfáradt, éhes és szomjas vagy, szegény Majám! Bocsásd meg a tapintatlanságomat!

– Alaposan elfáradtam, és bizony jólesne némi ital és harapnivaló. Te sem vagy túlzottan friss! – nevetett Maja.

– Menjünk vissza a kocsihoz! Úgy emlékszem, akad még néhány gyümölcs, kenyér és egy kis itóka is. Bírsz még gyalogolni?

– Ne aggódj, Sven! Egy kis sétára telik még az erőmből.

Visszatértek a fogathoz. A kocsis éppen szunyókált, az ökrök szénát majszolva álldogáltak.

Felébresztették az öreget, aki megdörgölte a szemét, majd szélesen elmosolyodott. Elővette az élelmiszercsomagot. Sven és a felesége falatozni kezdtek, miközben a szekér döcögve elindult.

XVI.

Haidarabadban Hans Reims ujjongva fogadta a házaspárt.

– Már éppen azon törtem a fejemet, hogy felkössem-e magamat, vagy belebolonduljak egy hindu leányba. Női kellem nélkül még a paradicsom is pokollá válik! Pedig ez a város maga a mennyország! Hála Istennek, hogy egészségben visszatértek – kurjantotta.

Másnap délelőtt Sven felkereste a helyi hatóságokat. Nem kis erőfeszítésébe telt, amíg az illetékes hivatalnokok hajlandók voltak fogadni. Ám a kitartás meghozta gyümölcsét, no és főleg az, hogy Sven szétosztott némi kenőpénzt.

Az indiaiak növekvő érdeklődéssel hallgatták a messziről jött tudóst. Keresztkérdésekkel bombázták, és ki akarták húzni belőle, hol található a kincs. Sven azonban résen volt. Felsorolta a feltételeit, és kijelentette, hogy csak akkor árulja el a lelőhelyet, ha maradéktalanul teljesítik a követelését.

– Ha úgy akarom, egyedül is kiáshattam volna a kincset, és kereket oldhattam volna. Senki nem jött volna rá. Jobban szeretem azonban az egyenes utat. Ha nem fejtem meg az írást, a lelet akár ezer évig rejtőzhetne még észrevétlenül. Fogalmam sincs, hogy mekkora értéket képvisel. Mindenesetre érdemes feltárni. A teljes összeg huszonöt százalékára tartok igényt jutalomként. Ebből öt százalékot szétosztok a város szegényei között, a maradék húsz százalékot pedig megtartom. Ha nem fogadják el a feltételeimet, akkor nem árulom el a titkot – magyarázta higgadtan.

A városi elöljárók hosszas tanácskozásba kezdtek. Végül úgy határoztak, hogy három napon belül értesítik Svent a döntésükről, ugyanis először ki kell kérniük a feletteseik véleményét.

A szállásra visszafelé menet Sven észrevette, hogy követik. Úgy tűnt, a hatóságok mindenáron túl akartak járni az eszén.

Maja megijedt a nemkívánatos kísérettől.

– Semmi baj nem történhet, amíg őrzöm a titkot – nyugtatta Sven. – Ám hallgatok, mint a sír, amíg az utolsó fillérig meg nem kapom a járandóságomat, és biztonságba nem helyezem.

A három nap csigalassúsággal telt el. A feszültség egyre fokozódott. Sven idegességében mind féltékenyebb lett Reimsre, aki alig tágított Maja mellől.

Egyszer sétából jövet meglátta, amint Maja és a festő a verandán roppant felszabadultan csevegnek.

Öles léptekkel felszaladt a lépcsőn, és mellettük termett. Maja rémülten fordult hátra, mivel eddig nem vette észre a közeledő férfit. Egyszeriben meglátta Sven szemében a fellobbanó lángot. Nem tudta, hogy a féltékenység táplálja.

– Valami baj történt, Sven? – kérdezte ijedten.

Larsen végigmérte a feleségét. Maja elbűvölő volt lágyan omló, hófehér ruhájában.

– Minden rendben van, drágám – felelte sóhajtva. – Amiatt bosszankodom csupán, hogy valaki újfent a nyomomba szegődött.

– Óhajtja, professzor úr, hogy kitekerjem a fickó nyakát? – ajánlkozott Reims.

Sven elnevette magát.

– Ne legyen olyan vérszomjas! Lehet, hogy megütnénk a bokánkat.

A festő előhúzta a jegyzettömbjét, és megmutatta Larsennek a vázlatot, amelyet Majáról készített.

– Amikor a professzor úr távozott, a kedves felesége itt állt a verandán, és így nézett ön után – magyarázta Hans. – Ön irigylésre méltó férfiú. A nagyságos asszony nem is sejtette, hogy lerajzolom.

Sven szemügyre vette a vázlatot. A képen Maja ábrándozva támaszkodott a veranda egyik oszlopának. Pillantásából meghitt vágyakozás áradt.

Sven hosszasan nézte a rajzot.

– Azt hiszem, ön rendkívül tehetséges művész, kedves Reims – szólalt meg elismerően. – A kép kész remekmű, még ha csak vázlat is.

– Hadd nézzem én is! – kérte Maja.

– Szó se lehet róla! – Reims nevetve összecsukta a tömböt. – A nagyságos asszony hiú lesz, ha szembesül a saját szépségével. A beképzeltség pedig tönkretenné az ártatlan báját.

– Reims úrnak rendhagyó ízlése van, ha engem szépnek talál – kacagott a fiatalasszony. – Egyébként sem fogok beleesni a hiúság csapdájába, mert túlságosan is a tudatában vagyok a saját jelentéktelenségemnek.

– Örömmel hallom, hogy hiányzik kegyedből a gőg – adta meg magát Reims. – Nem is kell, hogy csodálja önmagát. Hagyja meg ezt a hódolóinak! Nos, tessék, nézze meg a képet, és mondja ki bátran, hogy rút, mint az éjszaka. Mondjuk, mint a múlt éjszaka, amely a csillagok és a hold ezüstfényében ragyogva, zsongítón lebegett az édes virágillatba burkolózó kert fölött.

– Drága Reims úr! – vágott közbe Sven, akit újra elfogott a féltékenység. – Ne törjön költői babérokra! Érje be a festői tehetséggel!

– Én csak a professzor úr érzéseit öntöm szóba – mondta Reims különös hangsúllyal. – Nem veheti rossz néven egy magamfajta ártalmatlan fickótól!

Maja csodálkozva forgatta a vázlatot.

– Döbbenetesen élethű! De a képen szebb vagyok, mint a valóságban.

– A kegyed szépségénél nem létezik gyönyörűbb valóság.

– Ön alaposan túloz.

– Akkor kérdezze meg a férjurát! Én nem merem még egyszer megismételni.

Sven bosszúsan pillantott a festőre. Ám Hans tréfás széptevésébe véletlenül sem vegyült tisztességtelen szándék, s ő tisztában volt ezzel, így féltékenysége nyomban elpárolgott.

Hogy könnyebben teljék a várakozási idő, kirándulni mentek hármasban az Eliora nevű falucskába.

Haidarabad állam északnyugati csücskében találhatók a legcsodálatosabb barlangtemplomok. Az Acsanta-templom mellett az egyik leghíresebb a sziklába vájt Eliora-szentély. Larsenék most ezt keresték fel.

Az építészeti remekmű nagy hatást tett Majára és a festőre. Lenyűgözve bámulták a hatalmas oszlopokat és a pompás szobrokat.

Az izgalmas kirándulás után visszatértek a fővárosba.

Másnap reggel Sven üzenetet kapott, hogy jelenjen meg a hatóságok előtt.

Újfent megpróbálták lépre csalni, és lefaragni a részesedését. Larsen azonban hajthatatlan maradt. Végül beleegyeztek, hogy megkapja a kincs piaci értékének huszonöt százalékát, Larsen pedig megígérte, hogy öt százalékot a város rendelkezésére bocsát. A megbeszélteket szerződésben rögzítették, majd hivatalos pecsétet nyomtak rá. Sven a saját példányát egy angol bank páncéltermében helyezte el, ahol rajta kívül csak Maja férhetett hozzá.

Csak ezután toborzott munkásokat. Kerített magának egy kényelmes szekeret is, amin Maja és Reims is elfért.

Minden olajozottan ment. A városi elöljárók is útra keltek.

Sven vezette a csapatot, miután leszálltak a kocsikról. Maja és Hans a közelében maradtak, mert nem akarták elmulasztani a pillanatot, amikor napvilágra kerül a kincs.

A munka szaporán haladt, hiszen segítő kezekben nem volt hiány. Egykettőre leverték a vakolatot, majd óvatosan kiemelték a sziklafalból az oszlopokat és a szobrot. Ez volt a legkényesebb feladat, mert nem akarták, hogy megsérüljön. Szerencsére nem történt semmi baj. Egy jókora, művészien díszített bronzláda bukkant fel, ami maga megért egy vagyont.

Vigyázva kiemelték sok évszázados rejtekéből. Mielőtt a nap lebukott volna, a mintegy fél méter hosszú bronzláda ott állt a kincskeresők előtt.

Miután eltávolították a fedeléről a két fémpántot, Sven óvatosan felpattintotta a fedelet. Rengeteg kisebb-nagyobb, színes drágakő tárult a szemük elé. A tarkabarka ékkövek a szivárvány minden színében pompáztak a lemenő nap fényében. A légy zümmögését is hallani lehetett a hirtelen támadt csendben. Minden pillantás a felbecsülhetetlen értékű bronzládára szegeződött, amely ősidők óta szunnyadt a sziklabarlangban, amíg egy német professzor tudásszomja fel nem ébresztette.

Hans Reims tért magához elsőnek.

– Professzor úr! Ez ám a nagy fogás! – kurjantott föl elismerően.

Sven lassan lehajolt Majához.

– Tessék, vegye el! – suttogta, felidézve a leány álmát.

Ezután az elöljárókhoz fordult, és fennhangon megszólalt:

– Magam sem álmodtam, hogy ilyen hatalmas kincsről van szó. Gondolom, önök is elégedettek. Kérem, engedjék meg, hogy kiválasszak néhány drágakövet. A feleségemnek szeretnék egy nyakéket készíttetni. Remélem, hogy az ékszer szerencsét fog hozni, mivel a feleségem álmában Buddha személyesen ajánlotta fel neki a köveket.

Az elöljárók udvariasan gratuláltak Majának, és megígérték, hogy természetesen elsőnek választhat a kincsből.

– Helyes beszéd! – kiáltott a festő. -így van ez rendjén! Maja asszony is kivette a részét a munkából. Őt illeti a legszebb darab. Professzor úr! Nagyságos asszony! Fogadják elismerésemet! Az örökbecsű buddhista papok tiszteletére, akik az utókor javára és okulására elrejtették eme kincset, még a mai napon áldozatot mutatunk be.

Reims szónoklata megtörte a varázst. Mindannyian izgatottan beszélni kezdtek. Egymás szavába vágva próbálták felbecsülni a kövek értékét. Újra és újra csodálattal szemlélték az alkonyati pompában szikrázó drágaköveket, amelyek varázslatos fényjátékkal ünnepelték az évszázados álom végét. Sven az ujjai között pergette a köveket. Ebben a pillanatban ébredt rá, hogy a kincs vagyonos emberré teszi. Eszébe jutottak rég elhunyt szülei, az egyszerű svéd halászok. Egyetlen drágakő örökre megszabadította volna őket minden gondjuktól. Különös, hogy Larsen először a szülei emlékét idézte fel, és csak azután gondolt Wernerékre.

– Sven, engedd meg, hogy én is gratuláljak! – mondta Maja, és a férfi vállára tette a kezét. – A boldogságot ugyan nem pénzben mérik, de örülök, hogy siker koronázta az erőfeszítésedet.

– Igazából miattad örülök a kincsnek. Ezek után gondtalan életet tudok számodra biztosítani – mondta Sven gyengéden.

A bronzládát újra lezárták, és óvatosan az egyik kocsira emelték. Még aznap este a fővárosba szállították. Sven tüstént táviratot küldött Werneréknek.

„A kincs hiánytalanul előkerült. Üdvözlettel: Sven és Maja ”

XVII.

Svent egy darabig még Haidarabadban marasztalta a kötelesség. A felesége és a festő társaságában rengeteget kirándultak a környéken, hogy gyorsabban teljen az idő. Végül kiderült, hogy mennyit ér a kincs. Sven részesedése majdnem tizenkétmillió márkát tett ki. Ennek egyötödét jótékony célokra fordította.

Maja elképedt a hatalmas összeg hallatán. Reims azonban váltig állította, hogy Larsent becsapták, mert a drágakövek jóval értékesebbek.

Ő mégsem firtatta a dolgot. Ekkora jutalomra még a legmerészebb álmaiban sem gondolt. A pénzt átutalta különböző német bankokba. Miután mindent elrendezett, hármasban folytatták az utazást. Először Észak-Indiába mentek, hogy megcsodálják Delhit és a város építészeti remekműveit. Maja új mesevilágot fedezett fel, és versenyt áradozott a festővel.

A nagymogul palotáját és a dísztermet találták a legérdekesebbnek. Itt sokáig időztek, mert Reims gondosan tanulmányozta az épületet a készülő festményéhez.

Felkeresték Buddhagenát, a legrégibb buddhista templomot, majd a romvárost.

Maját leginkább Sáhdzsahán nagy mogulnak és feleségének a síremléke, a Tádzs Mahal nyűgözte le. A palotát a világ egyik legszebb építményeként tartják számon. A leány alig bírt betelni a látvánnyal.

Agrából Dzsaipurba mentek, ahol megnézték a Szelek csarnokát. Maja elragadtatva bámulta a milliónyi erkélyt, tornyot és boltívet. Sven elhatározta, hogy hosszabb pihenőt rendel el, mielőtt továbbhaladnak Dél-Indiába. Nem akarta, hogy Maja nagyon kimerüljön.

Így kerültek a Himalájába, ahol egy páratlanul szép utazást követően Dardzsilingbe, a kedvelt üdülővárosba érkeztek. Elegáns, nagyvilági nyüzsgés fogadta őket. Sven és Maja ez egyik legelőkelőbb szállodában vett ki szobát. Az elmaradhatatlan Reims is ott szállt meg.

Maja hamar kipihente az utazás fáradalmait. Sven éjjel-nappal kényeztette, s ő félénken figyelte udvarlását. A férfi az utazás alatt mindvégig tartózkodóan viselkedett, és nem hozta szóba kettejük kapcsolatát. Ám elhalmozta Maját a gyengédség ezernyi jelével, türelmetlenül várva, hogy felesége kijelentse: most már hiszek a szerelmedben!

Reims a megérkezés után rögvest munkához látott. Égett a tettvágytól, hogy vásznon örökítse meg a rengeteg élményt. Rövid töprengés után nekiállt elkészíteni a festményt, amelyre már régóta vágyott.

Maja mindennap egy órát ült modellt. Sven nem engedélyezett hosszabb időt, hiszen pihenni jöttek.

A kalandos kincskeresés híre Dardzsilingbe is eljutott. Mindenki igyekezett ismeretséget kötni Larsen professzorral és a nejével. Az ifjú pár hamarosan a társasági élet kellős közepében találta magát, a festővel együtt.

Sven növekvő nyugtalansággal figyelte, ahogy a hódolók Maját ostromolják. Egyik nap a leány teniszezés után néhány úr kíséretében érkezett a szállodába. A festő is közöttük volt. A teraszon Maja frissítőt rendelt, és a széptevők is vele tartottak. Szinte birokra keltek, hogy melyikük vigye Maja ütőjét.

Larsen éppen akkor jött ki a szobából. Keserűség öntötte el, amikor meglátta a feleségét a gavallérok gyűrűjében. Odalépett, és kézcsókkal üdvözölte. Többre nem maradt ideje. A hódolók ugyanis megrohanták Maját, és kérlelni kezdték, hogy jelen lehessenek, amikor a következő napokban modellt áll a festő új művéhez.

Sven egy gyönyörű indiai ruhát ajándékozott neki, amelyben Hans mint ranit – előkelő indiai hölgyet – örökíti meg. Ennek a vázlatát látták a rajongói. A képen Maja a delhi nagymogul dísztermében, egy márványoszlopnak támaszkodva a messzeséget fürkészi. Két bennszülött rabszolganő áll a háttérben, és úrnőjük szavát lesik. Reims a következő magyarázatot fűzte a vázlathoz:

– Képzelje el, nagyságos asszony, hogy fehér rabszolgaként a rádzsa háremébe kerül – mondta Majának. – Elrabolják, elszakítják az otthonától, és eladják az uralkodónak. Ő beleszeret önbe, feleségül veszi, és elhalmozza kincsekkel. Kegyedet azonban honvágy gyötri. A képen éppen elmenekül a szolgálatkész rabszolganők elől, és vágyódva pillant a távolba, amerre az otthonát sejti. A szolgálók félelemmel vegyes kíváncsisággal lesik, hogy meg ne szökjön.

Maja elfogadta Reims értelmezését.

Sven egyáltalán nem volt elragadtatva az ötlettől. Végül mégis beadta a derekát, nehogy kicsinyesnek higgyék.

A széptevők most azért könyörögtek Majának, hogy hadd nézzék végig, miként készül a festmény. A leány gyanútlanul beleegyezett.

– Feltéve, hogy Reims úrnak sincs ellenére, hogy népszerűsítem a képet, mielőtt elkészül – kötötte ki.

A festő nem emelt kifogást, s a gavallérok immár megnyugodva távozhattak. Hans is elhagyta a verandát, hogy folytassa a munkáját.

Maja a férjéhez fordult:

– Bejössz te is, Sven? – kérdezte.

Sven megfordult. Sápadt, elkínzott volt az arca. Szótlanul karon fogta Maját, és bekísérte a szobába.

– Mi a baj, Sven? Sápadtnak és rosszkedvűnek látszol. – Maja a férfi tekintetét kutatta, aki nem felelt a kérdésére, csak panaszosan felsóhajtott. – Csak nem vagy beteg?

Sven kétségbeesetten megragadta a kezét.

– Maja, én ezt nem bírom tovább!

– Micsodát? – riadt meg a lány.

– Azt, hogy mindenkire több időt szakítasz, mint rám. Nem tűrhetem, hogy mindenféle idegen bámuljon, miközben modellt állsz. Csak Reimsnek engedélyeztem. De neki sem szívesen. Elmondhatatlanul gyötör a gondolat, hogy hosszú órákon keresztül kettesben vagy vele. Tudom, hogy ostobán hangzik, hiszen Hans talpig úriember, és művészként kivételes helyzetet élvez. Arról azonban hallani sem akarok, hogy mások legeltessék rajtad a szemüket! Mi jogon akarnak a szépségedben gyönyörködni? A puszta gondolat is felháborít! Be kell vallanom, Maja, hogy féltékenység kínoz. Talán azért, mert nem vagy igazán az enyém, talán azért, mert állandóan másokkal látlak. Szépen kérlek, ne gyötörj tovább! – tört ki Sven váratlanul.

Maja hol elpirult, hol elsápadt. Döbbenten kapott a szívéhez, de a szemében örömszikrák gyúltak.

– Sven, ó, Sven! Nem álmodom? Valóban féltékeny vagy? Sejtelmem sem volt, hogy megbántalak!

Sven magához húzta a feleségét, és mélyen a szemébe nézett.

– Elemészt a féltékenység, mert elzárkózol előlem, és visszautasítod a szerelmemet. Ez nem mehet így tovább. Szeretlek, Maja, kimondhatatlanul szeretlek! Hinned kell nekem! Hallgass a szívedre, és ne taszíts el magadtól! Szabadíts meg a gyötrelemtől!

Maja reszketni kezdett, majd halk örömsikoly szakadt fel az ajkáról.

– Sven! Drága Sven! Féltékeny vagy? Istenem! Hát mégis szeretsz? Alig hiszek a fülemnek! Ó, áldott óra! Kérlek, ölelj át, és szoríts magadhoz!

Többet nem mondhatott, mert a férfi szorosan a karjaiba zárta. Ajkuk összeforrt, és hosszú, szenvedélyes csókot váltottak.

Maja félelme egyszeriben szertefoszlott. Most már nem gondolta, hogy Sven csak szánalomból színleli a szerelmet. Túláradó boldogsággal érezte, hogy a férje valóban szereti. A féltékenysége győzte meg erről.

Sokáig álltak önfeledten ölelkezve. Azon az estén hiába vártak Majára a hódolói. Még Reimsnek is csalatkoznia kellett.

A festő nem utazott tovább Larsenékkal, hanem Dardzsilingben maradt. Azt mondta, hogy részt akar venni néhány vadászaton, és még a képet is be kell fejeznie. Valójában azért döntött így, mert észrevette, hogy Maja és Sven viszonya megváltozott. Tudta, hogy az ifjú pár kettesben szeretne maradni, és a világért sem akart a terhükre lenni.

Roppant szívélyesen búcsúztak egymástól. Sven és Maja megígértette a festővel, hogy meglátogatja őket az otthonukban.

– Nem kell kétszer mondaniuk, kedves barátaim! Úgyis a szavukon fogom önöket – mondta Reims, majd Larsenhez fordult. – Professzor úr! Tudom, hogy a barátságunk számos szakítópróbát állt ki. Remélem, hogy a nagyságos asszony iránti leplezetlen rajongásom ellenére tisztességes embernek tart, aki nem élt vissza az ön bizalmával. Hamarosan találkozunk, és viszem a kész festményt is.

– A viszontlátásra, kedves Reims! Szívesen látjuk az otthonunkban!

– Kegyed is, nagyságos asszony?

– Természetesen, Reims úr! A viszontlátásra odahaza!

Ezzel elváltak útjaik.

Sven és Maja bejárták egész Dél-Indiát. Nemsokára azonban honvágyuk támadt. November közepén ismét hajóra szálltak. Maja eközben szorgalmasan írogatott Renate asszonynak, ám otthonról ritkán kapott híreket. Susanne és Fritz esküvői értesítője azért elért hozzájuk. Maját már nem gyötörte kétség a nővére miatt. Tudta, hogy Sven őszintén és tántoríthatatlanul szereti.

A nászutasok karácsony előtt érkeztek haza. Renate gyönyörűen rendbe hozatta a villa emeletét. Kitörő örömmel fogadta a fiatalokat. Maja édesanyja is boldogan ölelte át őket. Eközben Werner professzor és Bergerné türelmesen várt a sorára.

Susanne nem jött az ifjú pár elé, csupán egy csokor virágot küldött. Azt üzente, hogy egy fontos ünnepségen kell részt vennie, ahonnan nem tudja kimenteni magát.

– Susanne nagyvilági hölgy lett. Én is csak hébe-hóba látom – kesergett Römerné.

Maja tudta, hogy a nővére a fényűző bálokon igyekszik feledtetni magával a boldogtalanságát. Abban is biztos volt, hogy nem fog gyakran találkozni vele.

Sven és Maja hamar visszatalált a megszokott életébe. Csodálatosan egymásra találtak. Boldogságuk beragyogta a környezetüket.

Újév környékén Reims bejelentette a látogatását. Szívélyesen fogadták. Elhozta a kész festményt is. A kép számos kiállításon vett részt, és rengetegen megcsodálták. Reims egy csapásra híres festő lett. Miután a kép visszakerült, Sven az ígéretéhez híven megvásárolta.

Susanne is látta a festményt, és szívét elöntötte a keserűség. Irigyelte Majától Sven szerelmét, valamint a hódolók és csodálok népes seregét.

Ez azonban nem változtatott semmit azon a tényen, hogy Maja Larsen volt a legboldogabb asszony széles e világon. A férje imádta és bálványozta. Maja álmodni sem mert ilyen határtalan boldogságról. Hogy is hihette volna, hogy egyszer majd ugyanannyit, sőt, sokkal többet jelent Sven számára, mint a szépséges Susanne.

Hans Reims örökre hű barátjuk maradt, akkor is, miután megnősült. Persze Maját és Svent okolta a döntéséért. Váltig állította, hogy Larsenék tökéletes házasságán felbuzdulva szánta el magát a lépésre: szeretett volna ő is olyan boldog lenni, mint a barátai. A kívánsága teljesült. Ám a festő azon túl is hű és igaz tisztelője maradt Majának, a világ legeslegboldogabb fiatalasszonyának.

VÉGE

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Hedwig Courths-Mahler: Frau Majas Glück
Bastei-Verlag Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG Bergisch Gladbach
Fordította: BODA FERENC

ISBN 963 7042 95 4 ISSN 1216-2140 ISSN 1589-1046
EX-BB Kiadói Kft.
1399 Budapest, Pf. 701/358
Telefon: 4282-250 Felelős kiadó a kft. ügyvezetője
Sorozatszerkesztő: Simonits Erzsébet
Műszaki szerkesztő: Spolarich Miklós
Nyomta és kötötte a debreceni Kinizsi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Bördős János igazgató